دافغان ننګ ويب پاڼه
خپلواکه ناپيلې، ټولنيزه او فرهنګي خپرونه

وروستی فصل

Ketabton.com

لنډۍ کيسې

ليکوال: ګل رحمن رحماني

۱۳۸۹ المريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړتیاوې:

د لیکي نوم: وروستی فصل
لیکوال: گل رحمن رحماني
مبایل : ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵
برېښنالیک : mohammadg67@yahoo.com
کمپوزګر: گ، رحماني
ډیزاین: صادق الله صادق
خپرندوی: ګودر خپرندویه ټولنه
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
چاپ کال: ۱۳۸۹
انټرنیټ خپرونکی: اجمل اکبري

د چاپ حق له لیکوال او خپرندویې ټولنې سره خوندي دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دپښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدين شپون او استاد اسدالله غضنفر ته!

رحماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلړ

ګڼه	سرلیک	مخګڼه
۱	خپلې خبرې الف	
۲	دولسمشراندیښنې	
۳	وه دتوروغروشپونکیه	
٤	مزدوري	
٥	وه شینوارې ماما	
٦	غوګو	
۷	سپین دېوالونه	
۸	دسیندناوې	
۹	دځنګل ماران	
۱۰	عبدل کاکا	
۱۱	بې وطنه	
۱۲	شهزاده	
۱۳	وروستی فصل	
۱٤	زنداني	
۱٥	کتیبه لیکونکی	
۱٦	دزخم ننبه	
۱۷	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	
۱۸	له وینې ترمینې	
۱۹	وړانګه اونکریزې	
۲۰	دهدیرې شپه	
۲۰	په وینولمدې تابلوګانې	
۲۱	په اوښکولمدې تابلوګانې	
۲۲	وړانګه اونکریزې	
۲۳	دهدیرې شپه	
۲٤	د وروستي فصل یوځو پاڼې...	

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

درنو لوستونکو !زه نه غواړم په خبرو کې خبرې راوباسم او په کيسو کې کيسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې يې لولی دنوم په له اړخه وروستی فصل دی خو په کې راغلې لنډې کيسې زمالومړی هغه دي دد غه کيسو سوژې مې په کلي کې چې دلېسې زده کوونکې وم پيدا کړې وې او دڅينو دليکلو ناکامه هڅه مې هم کړې وه خو کله چې پوهنتون ته راغلم نو دکيسې له لوستلو وروسته مې وليکلې او تاسې ته يې وړاندې کوم زه دا نه وايم چې په تول پوره کيسې مې ليکلې خو لږترلږه دداستاني ادب ديوه مينه وال دډالۍ په توګه يې قبولې کړئ او بيا مشورې راکړئ چې تردې ښې کيسې وليکم.

دا هم بايد ووايم چې دغه شل کيسې مې درادېيو اونۍ له لارې تر اوريدونکو او لوستونکو هم رسولې دي او اوس خوشحاله يم چې په کتابي بڼه يې هم دررسوم.

په تلوتلو کې دګودرخپرونديې ټولنې له درانه مشراوملګري عزت الله ځواب دخپل ګران ملګري قاري صيب قدرت الله تائب نه چې دوروپه څېرراته ګران دی مننه کوم چې زمادغه کتاب هم زمادنوورکتابونوپه څېرتاسې ته درسوي اوتل يې ليکلوته هڅولی يم ، له زلمي کمپوزراوکشرليکوال صادق الله صادق نه مننه چې ددې کتاب کمپيوټري چارې اوپوښتنې يې په خپلوهنرمندوګوتوجوړه کړه له درانه مجيب الرحمن احساس نه چې دغه کيسې يې يوځل بيا ولوستې او څه يې وربانديې وليکل له تاسې درنومننه چې زمادوروستي فصل پاڼې اوړوی.

ګل رحمن رحماني
جلال اباد ، دصفاراډيودخپرومديريت

۱۳۸۸ دکب اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر اندیښنې

د گل خانې ماڼۍ نن سهار هم په همغه پخوانۍ شان شوکت ولاړه وه نري شمال لگېده او مرغانو شورماشور جوړ کړی وو ،توتکۍ به نږدې راغلې خو چې کله به یې د ماڼۍ په رنگینو پردو او ښېښنو سترگې ولگېدې بېرته به د شنه اسمان په لور والوتې او د نورو توتکیتو په سیل کې به ورگډې شوې د سهار لمر هم د ورېځو په جال کې راگیر وو او رڼايي پیکه کړې وه ولسمشر د نورو ورځو خلاف په اوږدو چرتونو کې ډوب وو او د ماڼۍ په یوه اوږده دهلېز کې یې د سرو قالینو لپاسه قدم واهه د ماڼۍ له کړکیو یې وړاندې غرونو او کله هم خپلو قدمونو ته کتل د هغه په څېره کې کله هم دومره اندېښنې نه وې راټولې شوې ، خپله هم نه پوهېده چې نن یې ولې فکرونو گډاووډ دي او د اندیښنو سېلاب په مخه کړی دی د تالار یوې لوېې کړکۍ ته ورغی غوښتل یې چې کړکۍ خلاصه کړي خو توتکیو شور ماشور جوړ کړ او په کړکۍ راغونډې شوې د ولسمشر لاسونه ولړزېدل او څو قدمه شاته شو په ځیرځیرېې توتکیو ته وکتل او په تندي کې یې د قهر گونځې وغځېدې له ځان سره په خبرو شو

واه واه اوس.....

اوس توتکۍ هم راته غوصه دي ما اخر له دوی سره څه کړي د دې ماڼۍ هره برخه د دوی کور دی بیا غلی شو

هـــو...

خی دوی ولې دلته ځالې نه جوړوي پخوا خوبه ددې ماڼۍ هره برخه او چت د دوی له ځالو ډک وو خو اوس یوه توتکۍ هم دلته ځاله نه جوړوي ما اخر د دوی سره څه کړي؟

خپلــه قـــره قلـــي یـــې پـــه لاس کـــې وا خیـــسته یـــوه مـــلازم تـــه یـــې ورغږکـــړ بچیم اینجه بیا....

وړانـــدې ولاړ مـــلازم پـــه لړزېـــدلو قدمونو د ولسمـــشر مخکې ســـلا مـــې وولـــه ولسمشر په خندنۍ لهجه ورته وویل

د ا توتکۍ اوس ولې دلته ځالې نه جوړوي ؟

د ملازم ژبه بنده بنده شوه پا س چت ته یې وکتل او زیاته یې کړه

صیب.. صیب...موږ خو هېڅ نه دي ورته ویلي

ولسمشر غوصه شو نو بیا ولې نه راځي زر که ځواب راکړه

ملازم سرښکته وا چولو او زیاته یې کړه

ص.ص..ص...صیب......

دگلخانې د سا تونکو مشر وايي چې د ماڼۍ رنگ خرابوي داځل موورته معماران له اروپانه راوستي وو ډېره قېمته یې رنگ کړي روپۍ یې تراوسه پاتې دي.....

د ولسمشر غوصه سړه شوه پـه تـالارکې وړاندې روان شو او همغسې پـه فکرونـو کې ډوب وو ،پـه کړکیـو کې اېښې گلدانونه یې یو یو له نظره تېر کړل چې مړاوي غوندې ولاړ وو او غوټیوېې له ده نه د لمرخاتـه خواتـه مخونـه اړولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشریوه نوې غوړېدلې ګل غوټۍ راونیوه مخ یې دځان خواته راتاووکړ او له دې سره غوټۍ ماته شوه ولسمشرغوټۍ لاندې وغورځوله اویوځل بیاله ځان سره په خبروشو. اوهو...اوس غوټۍ هم دتوتکیوپه څېر له ماخفه دي مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هواکې توتکی په دایروي کړیوکې داسمان په لوري پورته کېدلې خپله څنګل یې دکړکۍ په څنډه کېښوده یوځل بیاد فکرونو په سیند لاهو شودخپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ما شومتوب کې یې ددغه ما ښۍ په اړه ده ته په نقلونوکې کړې وې په خیا لونوکې ډېر وړاندې لاړ و وریادشول چې په ماشومتوب کې یوه ورځ له خپل پلارسره دنوي کا ل په جشن کې دې ماڼۍ ته راغلی وو هغه وخت دغه ماڼۍ ټوله توتکیواودنوروررنګارنګ مرغانوشورماشوپه سرا خیستې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو دپا چاپه مخ هم دخوښیو څپې خورې وې دده پلارچې دپا چا نږدې ملګری وو دی پا چا ته وروست ده دپا چالاسونه ښکل کړل دپا چالاسونه له خوښۍ دومره ګرم وو چې شونډې یې ورباندې ګرمې شوې پا چا هم دی بې سارې ښکل کړ دده پلار پاچا ته ددوی دباغچې له ګلونو جوړه کړې غا ړکۍ وروا چوله هغه وخت ټوله ما ڼۍ دولس له مشرانواوښاریا نو ډکه وه له کلو نه هم خلک راغلي وو ، دی چې راته هېڅا هم تالا شي نه کړدما ڼۍ پیره دارانو هر چا ته د ګلو نو ګېډۍ ورکولې وسلې یې په ځمکه ایښې وې اوخلکوته یې غاړې ورکولې اتڼونه روان وو اودما ڼۍ په مینځ کې په پا چادګلونو باران جوړ وو ،هره خوا دګلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې اودپسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده ترغرمې پورې دپاچا تخت اوشاو خوا به دګلونو په ګېډیوکې پټه وه اوسندرغا ړو دخوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې دپسرلي اووطن په اړه وې خو خلکو په بار بار له سندر غاړو غوښتل چې دپاچا په اړه سندرې ووایي ولسمشرچې په خیا ل کې تردې ځایه راورسېده ټکا ن یې وخوړ لاندې یې وکتل.

دښارنږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښارمایوسوونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه څوسوالګرو ماشومانو لارویانو ته دسوال لاسونه نیولي وو یوه سپین ږیري خپل ماشوم زوی ترلاس نیولی وو اوهرڅوک به چې په مخه ورغلل دسوال لاس به یې ورته وراوږد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه ورواچوله او څوک به ورنه هسې تېرشول سپین ږیری همداسې په سړک روان وو اوماشوم یې دلاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتاوو شو خوپه دې وخت کې یوخړ رنګه فوځي موټر راښکاره شو بوډا یې د هارنډ له اوازه وډارشو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خوموټریې مخې ته رارسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ما شوم سره د سړک وړاندې غاړې ته پړمخې ولوېد ه.

ولسمشرخپلې سترګې وموښلې ټکا ن یې وخوړاوبېرته شاته شو دکړکۍ سره پرده یې کش کړه سرېې په دواړولاسونو ونیوه چې له شانه چاورباندې غږکړ

جلالتماب ! وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظا رکوي

ولسمشرخپله قره قلي سمه کړه چپنه یې په اوږو پورته کړه اودیوې ډلې ترمخ د غونډو دتالار په خوا روان شو خوقدمونه یې یوهم په ځای نه لګېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال ابادښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه دتوروغرو شپونکیه!

د ژمي پـه يـوه سـاړه مـازديگرموړټو ل دکلي دجومـات پـه برنډه پيتـاوي تـه ناست وو وړواولويانو ټولوله ځانونو گرم پټوگا ن تاووکړيوو اوگرمې کورتۍ يې په تن وې لمردنوروورځوپه خلاف خوراتـود وو خوغرونه اودرې لـه واورودا سې ډکې وې چې يـوازې کرېې وربې لارې اودوړانـدې کرونـدوويالې اولښتي دښامارانوپه څېرتورما لومېدل دجومات په برنډه دکليوالوشورزوږترنږدې کورونو ښه رسيده له ټولوبامونوخړدودونـــــه اوچتېـــــدل اولـــــه دود كـــــشو شـــــني لوخـــــوړې تاوېـــــدې دباغونواوكروندوپه لغړو ونوكې دكارغانواوازونه اوچتېدل په برنډه ناست كليـوال هرڅوك پـه خپلوكې لگياوو چاقطارچادولس بچي كـو ل وړانـدې څوسپين ږيرودڅارويوپـه نـاروغۍ خبرې كـولې خوكله چې بـه دملاصا حب دراتلوغږشوټول ناست كليـوال بـه دا سې غلي شـول لكـه دمرغـانو پـه سيل چې بابښـه ورگډشي خودملاصـاحب پـه ځـای بـه چـې بـل څـوک لـه جوماتـه راووتـل بيابـه هـم هغـه شورماشورجوړشـو گلاب اكابيادادي هرڅه نه بې پرواخپل فكرونه كول ښی لاس يې په تندي دچترۍ په څېرنيولی وواوسترگې يې د مخامخ غـره لوړو څنډوتـه نيـولې وې چې سيليويې لـه سره وا ورې الـوزولې اولمرتـه دهنداري پـه څېرځلا دهرچاسترگوته رسېده يوازې لوړكمرونـه غرنـي ونـې اودبوټوسرونه لـه واوروراوتلي ښكارېدل گلاب اكا هـم ښايي دنوروما لداروكليوالوپه څېردې ته خفه وو چې څه وخت بـه لـه غرونـو او غونډيو واورې والـوزي اودهغـه دوړومېږواووزورمـــــــــــه بـــــــــــه د څـــــــــــر لپـــــــــــاره ووزي گلاب اكا همداسې په فكرونوكې ډوب وو چې نا څاپـه يې پـه برنډه ناستوكسانو تـه سترگي ورواړولې اوپـه لوړاوازيې وويل هاغه وگورئ!

هغه...ليونی لكه چې كوم نابلده دی... هلئ ټولو وازې خولې دگلاب ا كا خواته پـه حيرانـۍ وكتـل هغـه لـه ځايـه اوچت شو اوگوته يې دا شارې په دود دمخامخ اوچت غره سرته ونيوه

هغـه پـه واوروكې بند بنيـاد م درتـه يـادوم دمخـامخ غـره پـه سريوانسان چـې پـه سيوري كـې دمـا شـوم پـه څېرښكارېده په واوروكې ترگونډوپورې پټ وو اوپرلپسې تنديكونه يې خوړل.

گـــــلاب اكـــــا يـــــودوه قدمـــــه وړانـــــدې واخيـــــستل اوبياپـــــه خبروشـــــو

هلكا نوكوم نابلده مسافردی زمونږكوم كليـوال كله هم پـه دې وژونكې لاره نـه راځي كـه يې پښه خطا شوه كندوته لوېږي اويابه هم سيندته اوكه دانه وي نوكوم برف كوچ ضرور پرې را ځي دې اجل نيولي ته زمونږاوازهم نه ورسيږي تا سې دری څلوركسه په منډه ورشی كه موبچ كړلوی ثواب به موگټلی وي هلئ بيړه وكړئ څلوركسا ن چې لو يې موزې يې لرلې پټوگا ن له ځانه تاو كړل اوپه منډه دغره په لور روان شول.

دما ښا م له جمعې وروسته ټول كليوال په جومات كې دتبۍ پـه سرراغونډ وو اوهغـه پـنځلس كلـن هلـک تـه يـې كتل كوم چې يخ كرخت كړی وو دخبروتوان يې نه درلـود خوهرچاتـه يې حيـران حيـران كتـل لكـه چې كوم خـوب گوري گلاب اكا پرلپسې چاپي كولـو د گرموشيدوا وچايوغوړيونه يې وركول كليـوا ل چې د نااشنا هلـک لـه خبروكولونا هيلي شول ټول خپلوكورونوته ولاړل په ټول كلي كې د دغي نا ا شنا هلک دراتلوكيسه خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جومات کې يوا ځې ګلاب اکا او ملاصا حب له هغه سره پاتې وو په کلي کې د پخې شپې تياري مخ په خوربدو وې چې د جومات ګرمې هوا هلک له کرختوالي را بهر کړاو په خبرو راغي

هغه خپل نوم اسلم وښود د يوې غرنۍ سيمې او سېدونکی وو ويل چې يوه اوني وړاندې يې مور مړه شوې ژوند يې په کور کې تريخ ؤ د مور يو زوی ؤ خود مور له مرګ وروسته يې پلار او ميرې مور د کور خوشي کولو ته يې مجبور کړ.

اسلم چې په ښه اوبد پو هېدلی ؤ پلار يې شپني پرې پيل کړې وه د خپلې رمې ترڅنګ به يې د نورو خلکو مېږې او وزې هم په بيه ورته څرولې خو کله چې د هغه پلار خپله رمه خرڅه کړه او ښوورځې پس د اسلم نا روغې مور د هغه د پلار ترو هلو لاندې سا ه ورکړه نو د کوچني اسلم پاتې کېدل يې هم په کور کې بې ضرورته وبلل نو ځکه يې تېره شپه په سړو کې له کوره وشړلو

* * *

داد کلو نو پخوا خبره ده او اوس د کلي په پخوا نيو کېسو کې را ځي اسلم په دوو ورځو کې روغ رمټ شو ډېر ساده او نېک هلک ؤ حتی د خپل کلي او ښو غرونو پرته يې بل ځای هم نوو ليدلی هغه نور د تل لپاره زمونږ د کلي شو د ژمي په موسم کې به يې د جومات خادمي کوله او په نورو موسمونو کې به يې په پورې د رو او غرونو کې د کلي رمه څروله ډېر وبه له ميني اسلمی هم ورته ويل، په کلي کې کور په کور بلد ؤ او چا هم سترتري نه کولو ګلاب اکا بيا هغه ښوک ؤ چې تر ټولو په اسلم زيات مهربان ؤ

د ژمي په موسمونو کې به چې کله کليوال د جومات په برنډه راټول شول نو اسلم ته به يې کلونه وړاندې د هغه د راتلو کېسه کوله چې څه ډول يوه ورځ د پورې غره په څنډه دوی ليدلی وو.

هغه ښوځلې خپل کلي ته هم لاړ خو د هغه د پلار د کور څه پته نه وه د يوه خوړ په غاړه د دوی د کور يو نړېدلی د يوال ولاړ وو نور هر څه سيلاب وړي وو ،په کرونده او يا په غره کې به چې اسلم هر چا ته په لاس ورغی نو خوږه شپېلۍ او سندرې به يې پرې غږولې کله به چې د کلي په پورې غرونو کې او يا د ښنو خوړونو په غاړه د اسلمي د شپيلۍ اواز او چت شو نو هر چا به ورته يوه شېبه غوږ نيوه او د هغه توره لمر سېزلې څېره به يې په خيا ل کې وروګرځېده.

د کلي شپني چې هغه ته وسپارل شوه بيا نو نه چا د کو مې مېږې يا وزې د ورکېدو خبرو اورېد او نه هم کوم کرونده ګر زمونږ د کلي له لوېې رمې نه د کلي سپين ږيرو ته شکايت وکړ.

اوس هغه پخوا نی اسلم نږدې د ېرش کلن ځوان دی ډېر کم کسا ن به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږ د کلي شا وخوا نورو کلو کې هم په شپونکي مشهور دی.

دده له برکته په تېرو پنځلسو ،شپاړسو کلونو کې د هر کليوال له پنځو شپږو ميږو بسته رمه جوړه شوې چې اسلمی يې په يوه سر په غرونو او رغونو کې څروي ګلاب اکا بل په زړه پورې کار دا کړی چې هغه ته د ټولو کليوالو په مشوره په واده پسې ګرځي ترڅو دده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي او کورې ودان کړي هغه وايي چې اسلمی په دوې حق لري چې د خپل بچي په څېر واده ورته وکړي.

* * *

داوړي په يوه ټکنده غرمه د کلي کروند ګر د ګلاب اکا د کروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډ وو ټولو په لوړغږ خبرې کولې او د ټوکو ټکا لو غږونه ان تر کلي رسېدل ګلاب اکا د پورې غره په لور کتل او د ډوډۍ لپاره يې د اسلمي د راتلو انتظا رکاوه خو په وړاندې غرونو کې د الوتکو پروازونه او ډز او ډوزيې فکر خراب کړی وو کله به يې په کوم کليوال غږ کړ

والکه !پدې بمبارۍ کې خدای مکړه اسلمي ته څه زيا ن ونه رسېږي خو هر چا به په خندا ځواب ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا شپونکې سړی دی څه اسامه خونه دی څه یې کوي په دې ورځ ترمازدیګره کروندوته رانغی ماښام تیاره په خوربدووه خو د رمې اوشپونکې څه درک نه وو ځوکلیوال غره ته پسې ورغلل نږدې نیمه شپه یې دیوې ژورې کندې ترڅنګ دسپوږمۍ رڼا ته یو ټپي ټپي لمرسېزلی جسد پیدا کړشاو خوا مېږواووزو شوراو زوږ جوړکړی وو

۱۵ / ۱۲ / ۱۳

مزدوري

دجان محمد دکورنۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پو هنتو ن ووا یي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې له ده پرته بل داسې څوک نه ووچې دکورکارونه دې ترسره کړي اوترټولومهمه داوه چې هغوی ته روزي وګټي خوجا ن محمد دخپلو همزولواوټولګیوالوسیالۍ نیولی وو او بیاله لیسې نه هم دویم نمره فارغ شو پلا رته یې وویل چې کشر ورورخان محمد یې دومره دی چې ستاسره ځمکه کاله کړی شي بس نونوریې دراګرځولوڅوک نه وو دکا نکورله پایلو اعلا نېدو وروسته څرګنده شوه چې د کابل پوهنتون دانجینرۍ پوهنځي ته دمحصلینو په اصطلاح په جګوسترګوبریالی شوی دی.

زده کړه یې دیوعالم اقتصا دي ستونزوسره پیل کړه دکورنۍ یې دومره توان نه وو چې ده ته هغسې دلګښت پیسې ورکړي چې د یوه محصل لپاره لازمې و ي هغه مجبوروو چې دجمعې په ورځ په څلورلارې ته ووځي اودمزدورۍ لپاره له چا سره لاړ شي دا نجینرۍ پوهنځي دیوه محصل لپاره داهم ډېره بده وي چې کمپیوټرونه لري خو جا ن محمد په څلورم ټو لګي ګې هم کمپیوټرنه درلود اودملګرو له کمپیوټرنه یې استفاده کوله داهرڅه له مجبور یتو نو سره یوځا ی تېرېدل دپنځم ټو لګي په لومړي سمسټرکې چې ټولې پایلې اعلا ن شوې نوا نجینرجا ن محمد په کې لومړی اوورا نګه په کې دویم نمره وه ورا نګې به ښا یي پیسې اوواسطې او یا هم ښایست درې وا ړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجا ن محمد په باب داسې کومې خبرې کول ګنا ه وه هغه هرڅه په خپل لیاقت ترلاسه کړي وو خوله ورانګې به دې چې دهغه په اړه وپوښتل نو په ټوکه به یې وپوښتل نو په ټوکه به یې زیاته کړه

دد هقا ن زوی اوانجینري ! له خدای مې جارکړې یوه پیسه یې په جیب کې نشته اوبیا اول نمره ګي کوي په اوسنۍ زمانه کې یوازې عقل اولیاقت هم په دردنه خوري خونورو ټولګیوالو اویا هم دوړانګې ملګرو چې د جان محمد لیاقت ورته معلوم وو ډېرځله دهغه په غربت پټې اوښکې تویولې

***

د پنجشنبې ورځ وه دجا نا ن محمد پا م شو پیسې ورسره خلاصې شوې اودنووچپټرونولپاره یوه افغا نۍ هم نه لري کله چې دجمعې ورځ شوه سهارو ختي بیا دنورو جمعو په څېرد څلورلارې په خوا په خپلً پټوکې نغښتی روان شو په څلورلارې کې ګڼ مزدوران ولاړوهرچا دهغه کس په خواکتل چې دکوم ما لدارګوما ن پرې کېد ه ګڼه ګوڼه دومره زیاته وه چې دودرېدو ځای هم نه په کې کېده چې په لومړی سرکې ډېرومزدورانودانجینرجا ن محمد په خواکتل فکرېې کاوه چې کوم مزدوریې په کاردی خوکله چې هغه په خپله ددوی په مخکې ودرېده ټولو سترګې ترې واړولې یوه سپین ږیري خپل ملګري ته خوله جینګه کړه اوبیا یې په سترګوکې جا ن محمد ته اشاره وکړه

دې هم مزدوري کوي ... ! کواره یې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حیران ولاړوو په موټرونوکې خلک راتلل اومزدوران یې له ځا ن سره ببول خو لس بجې به کېدې چې جا ن محمدلا همغسې ولاړ وو یوه اوبله پښه یې تکیه کوله نوریې زړه تنګ شو څوقدمه وړاندې لاړد سړک غاړې ته ودرېد څو دقیقې نه وې تېرې چې یو ه توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورلاودرېده یوکس چي لوړه تنه اوغټ وجود یې وو ورنه راکوز شو پلنه اوږده سپینه ږیره یې وه شمله یې شاته ا چو لې وه اوله رنګه یې معلو مېد ه چې ښه ارام ژوند لري په جان محمد یې غږکړ
الکه مزدوري کوې ؟
جا ن محمد وروړاندې شو
هو نو څه د سیل لپاره ولاړیم
نورنو بې له دې چې څه ورته ووا یي په موټرکې شاته سپورشو په لارو یې ورته وویل چې دکورد برنډې ډکول غواړي دیو ې و رځې کارد ی
دجان محمدزړه ډاډه شو چې دومره سخت کارنه دی.
سړي په تلفون کې له چاسره خبرې کولې اولس شل دقیقې وروسته یې موټرد پا خه سړک په سریوه ښکلي کا نکرېټي کورمخ ته ودریده دموټر له هارنډ سره دروازه خلاصه شوه په انګړکې له ځوبرنډواو سمنټي برنډواو شنوو سپنیزوپنجرونه تېرشول درنګارنګ ګلونو ښکلې ورېمه خوره وه جان محمد دکوټو نقشوته حیران حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ وروا ړولو
صیب دانقشه دې له کومه کړې ؟
سړي لږ غوصه شو ورته وېې کتل
وروره څه دانجینرغوندې پوښتنې کوې خپل کارکوه موږ دومره وخت نه لروجا ن محمد یو څه مایوسه شو هسې ماویل په ډېرکم مصرف اوکمه ځمکه کې جوړه شوې دسړي شونډې وغوړېدې
دامې لورجا نې اچولې اود هغې ابجاددی
وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاند ې تنوتل ددریو څلوروکوټومخکې بیا هم همغسې پنجرې لګېد لې وې اوډول ډول ګلونود سهار هوا ښکلې کړې وه دبرنډې په یوه برخه پنجرې لګېدلې وې اویوه برخه یې ژورې کندې ته ورته وه
سړي جا ن محمدته وکتل
ځوانه !له هاغه خاوروا وشګودبرنډې دغه ژورځای په لاسي کراچۍ ډک کړه اودغه...
لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې ز نګ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل
پلارجانه دموټرکیلي راکړه مورجانه وایي آرایشګاه ته ځوسړي وخندل اوځواب یې ورکړ
ښه لورجا نې دمېلمستون ا نګړته راشه
جان محمد دکارجا مې اغوستې وې چې دمېلمستون دروازه خلاصه شوه یو ه نجلۍ چې سا لو یې په اوږوکې پروت وو راننوته سړي پرې غږکړ
وړا نګي لورې په دغه مزدورپسې تللی وم ماویل دابرنډه بده ښکاري
دوړانګې دنوم په اورېدود جا ن محمدزړه ټکان وکړ چې راو یې کتل ددواړو خو لې وازې پاتې شوې خوجان محمدزرښکته وکتل وړانګه یې پلارته ورنږدې شوه پلارجانه دا خو هماغه دی زموږ اول نومره !!!
۱۳۸۸د ښکمرغه لوی اختردویمه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواريِ ماما!

په لوړیو دوه دریوورځو کې دومره تنګ وم چې د شپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لګېده او نه مې یاران د خپلې خوښې وو ، موږ دري واړه د تا شکند ښار په زړه کې د خورشید په نامه لویه پلازه کې اوسېدو چې اکثره برخه یې د بهرنیو محصلینو لپاره وه او د لوست لپاره یې هر ډول اسا نتیاوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې د نړۍ له ګڼو هېوادونو په سلګونو محصلین د اسلامیاتو اقتصاد او ادبیا تو د زده کړې لپاره د تا شکند په خوارا تلل له افغانستانه زه او زما ملګری شاه محمد یوازې تللي وو او هلته موپه نه زړه زده کړه پیل کړه له شوورځوورو ستـه مو خپل یوبل هېوادوا ل سید ګلاب هم پیدا کړ هغه ډېر پخوا را غلی وو او له قوارې نه نه پېژندل کېده کټ مټ د ازبکا نو غوندې ښکارېده ما هم هغه وخت و پېژنده چې کله یې په یوه غونډه کې خپل کارت د دروازې سا تونکي ته ښکاره کړ او ما یې په کارت کې نوم ولیده پوه شوم چې افغان دی کله مې چې ترې و پوښتل چې افغا ن یې ؟ نو په خوږه شینواري لهجه یې ځان را معرفي کړ او د لین په سر را غاړې وت فکر مې و کړ چې له مانه دې زیات زما په لید و خوښ شوی دواړه په غونډه کې یو ځای کښنا ستو د افغا نستا ن او خپلو درسونو په اړه مو سره خبرې و کړې وروسته له دې ورسره ملګری شوم دریوواړو په یوه کوټه کې ژوند کاوه او د تا شکند له ښکلو منظرو مو خوند اخیسته هغه بلد وو او هره خوا به یې ګرځولو موږ به ورته یوازې شینواريِ صیب وا یه چې ښه ورسره اشنا شوو نوم یې شینواري ماما شو هغه هم په دې چې یوه ورځ مو دیوه افغاني سندرغاړي سندره اورېده چې ویل یې

وه شینواري ماما—ولې دې ا ېښې ده توبه
وه پرمامینه–ستا دیارۍ نه شته مزه

له پېژند ګلوۍ ، ملګرۍ او له دغه سندرې څو میا شتې تېرې شوې په ښار او ما حول کې بلد شوو او یوه شېبه هم یو د بله نه جدا کېدو خو کله په مو چې هغه ته شینواريِ ماما وویل په رنګ کې به یې بدلون را غی او لږ به غوصه شو په شینواريِ ماما مووررو وررو مشهور کړ ما ته به شاه محمد ویل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې لیدل چې څو تا شکند یا نو هم ورته شینواري ماما ویل له هغه نه وررو وررو د ګلا ب نوم لرې شو او هرچا به په دې نامه بللو هغوی ته به که دا سندره هم نه وه معلوه خو دا نوم یې بې پوښتنې ورته اخیسته خو وروسته ګلاب هم را سره عا دي شو یوه ورځ مې د کوټې په وره ولیکل چې د شینواري ماما جونګړه کله چې را غی نو هېڅ یې هم و نه ویل زه پوهېدم چې له دې نامه سره یې عادت شوی خوزه نه وم خبر چې په دې نامه څومره خفه کېږي له هغه سره له ملګرۍ وروسته زمانه خپل هېواد هېرشو او دومره خوښ یې سا تلم چې ځان راته مسا پر نه ښکارېده

کا شکې چې ما ته معلومه وی چې هغه په زړه کې په دې نامه څومره ځورېږي یوه ورځ ما زدیګر چې کوټې ته لاړم یوه ګاونډي محصل راته وویل چې شینواری ماما خپل کالي له کوټې یوړل او دغه لیک یې ستا په نوم را کړ په سترګو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله یوازې دا په کې لیکل شوي وو

ملګریه!

تازما خفګا ن درک نه کړ مانه غوښتل ستا نه د ساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نور ببېرته ګلاب شم په ما پسې مه ګرځه تا سې ښه و ختونه ولری

خدای پاما ن !

سید ګلاب او ستا پخوا نی خفه شینواری ماما

دلیک په لوستو مې نا ځاپه له خولې همغه سندره په لوړ اواز ووته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما_ولې دې ايښې ده توبه
وه پرمامينه_ستاديارۍ نه شته مزه
په يوه شپه کې دمنزل دهلېزته په لسګونو کسا ن راووتل اوما ته يې حيران حيران کتل ځينې چې ډېر مصروف
وويوازې به يې دومره وويل چې
ديوانه شده !
اوبيابه بېرته کوټې ته ننوتل
څو جرګې مې په هغه پسې وا ستو لې اوخپله هم غذرته ورغلم خو دخپلو ازربا يې ملګرو څخه بيازموږ
خواته رانه غی زه پوه شوم چې د هغه يوڅه عادتونه هم اوس ددې ځای دخلکو غوندې شوي اوس هرما خستن په
کوټه کې له مطالعې وروسته زه اوشامحمد همدغه سندره په لوړاواز چالانه کړواوترهغه يې اورو چې خوب نه
وي راغلی دکوټې په وره مو لاهم همغه کاغذ راځړېدلی چې پرې ليکل شوي د شينواري ماما...خوجونګړه يې
ورڅخه ورانه شوې ده اوشينواري مامادومر کلکه توبه ايستلې چې ترمرګه به يې هم ماته نه کړي.

غوګو

زموږ په د فترکې به چې يو ه شپبه هم ريس بلې خواته شواو يا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلو کې
زموږپه اصطلاح ګف شف ولګو ونو بيا مو په بهادرصيب چې موږ په خپلو مينځو کې په غوګومشهورکړی
وووردا نګل اودخنداګانوشوربه جوړشو همداسې دچا يويا ډوډۍ په مهال به هم دټولودخبروموضوع هغه وو
يوه به له ډاکتر ميرويس نه وپو ښتل ډاکترصيب غټ غوږونه په انسا ن کې څه اهميت لري ؟
ډاکترصيب که څه هم ترټولوزيات دخنداګوډۍ ووخوپه دې وخت کې به يې ځان دومره جدي کړچې ته به وا
يې ريښتيا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي
په نرمۍ به يې وويل
والله خبره داده چې دلو يوغوږونودخاوندا نوپه اړه خوتراوسه طب کومه څېړنه نه ده کړې خوپا ل کتنوونکي و
ايې چې د لويو غوګونو خاوندان ډېر بختورکسان وي هيڅ ځای يې کارنه بندېږي خو کله به چې نورله
خندادټينګې نه ووډاکتربه جدي شو
په دې کې دخنداڅه خبره ده ولسمشرکرزی هم نام خدا ښه لوی لوی غوږونه لري څنګه په مفتوکې ولسمشرشو
دغوګونه به چې نوروارپارخطاوونوموسک به شو
اويوازې دومره به يې وويل
هوکنه ډاکترصيب سمه خبره کوي تاسې پانتونيان او ما تر نهمه مکتب ويلی خو دادي ستاسې نه لوړمعاش
اخلم دټاکنوپه دغه دفترکې موږټول داسې کسا ن وو چې دپېژندنې اوملګرۍ سا بقه مودومره اوږده نه وه بس
هغه دچاخبره حالاتوسره يوځا ی کړي وو دبېلګې په ډول خپله غوګو دکند هارولايت اوسېدونکی وو چې په
کابل کې يې دټاکنوپه دفترکې دنده اخيستې وه ، ډاکترميرويس دطب پوهنځي دوروستي کا ل محصل اواوس
يې رخصتي وه ،زه خبريال وم اوپه خالي وختونوکې مې د دفترخبرپا ڼې ابډېټ کولې همداسې احمد زبير دمعا
ملاتو لاربښود دفتر درلود سبحان الله بيادپوهنې وزارت ماموروو خويووخت يې په کوم بل دفترکې له ريس

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب سره پېژند گلوي شوې وه او اوس یې نرغو ندې دوه دندې ترسره کولې خود مجلس ما لگه مو یوازې غو گو و.

کو مه ورځ خبره ان ترریسه رسېد لې وه کیسه دا سې وه چې یونوی ملازم مو نیولی وو زمو ږ له خولې یې غو گو غو گو اورېد لي وو فکر یې کاوه چې د هغه نوم ریښتیا هم غو گو دی یوه ورځ بهادرکوم مکتوب ورکړی وو چې دریس دفترته یې یو سي خو کله چې ریس ته ورغلی وو نوورته ویلي وو چې ما مورغو گو صیب را کړ

ریس غوصه زمو ږ دفترته راغی او دغو گو پوښتنه یې وکړه لو مړی غوصه وو خو کله چې پوه شو نو بیا له خندا نه ټینګېده دا یې هم پسې زیاته گړه چې زه کله دبهادر دفترته ځم نو ماته یې شاوي خو اول یې غوږونه راته ښکاري

یوه ورځ ملازم دا خبارپه لوستلو بوخت وو او جالبو معلوما تو پانه یې را اړولې چې نا ځاپه یې را منډه کړه او غو گو ته یې اخبار ورکړ

غو....وبښی بهادرخانه ته دغه مطلب و گوره

غو گو په غوصه د اخبار پا ڼې وویله خو اخبار یې د ملازم په مخ وویشت

ما چې اخبارراپورته کړنو نیمه پاڼه مطلب یې دهغو کسانو په اړه لیکلی وو چې لوی غوږونه لري

یو ځای یې لیکلي وو چې دلویو غوږونو خاوندان ډېر غلي خوله شیطا نته ډک وي. نه ډ ېریخ اونه هم ډ ېرې گرمی ته دټینګې دي ، ډ ېرزتېروځي اوهسې په مفتو کې لویو پوړیو ته رسېږي

مالا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکتر او ټول همکاران رابا ندې راغونډ شوي وو او دفتر خندا گا نو په اسرا خیستی وو.

ما لید ل چې کله به بهادر یوازې شو نو دتشناب هندا ر ې ته به ولاړاو خپلو غوږونو ته به یې کتل خوترټولو ډېرپساتي خپله ډاکتر میرویس وو ځکه همدی وو چې دهغه غوږونو ته یې دټولو ورپام کړی وو

اکثره وخت به چې ددفتر په موټر کې دکورپه خوا تلونو ډاکتربه له لوی لاس غو گو دا سې ځا ی کېښنولو چې دځنگ په هندا ره کې به یې ځېره ښکارېده

بیابه یې په ډېرېورغږکړ ا ستاده پا م کوه چې دچا غوږونه لار اویاترا فیکي اشا رې درنه پنا ه نه کړي.

بس تردفترا وکورنوبه مو له خندا زړونه خوړېدل اوبهادربه یوازې له خندا اوزه خوله نیولې و ه ښه مې په یاد دي چې دپنجشنبې په ورځ دمېټنگ په خونه کې ناست وو اودریس صیب دراتلو انتظارموکاوه بهادردډاکترخوا ته وروکتل

ډاکترصیب نور به نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي ؟

ټولو وخندل

ډاکترهم شرمنده ځواب ورکړ

نه غوږو صیب زه پوهنتون خو لکه سراو غوږونو سره تړلي یو

او...

بهادریې خبره ورپرې کړه

ډېرشیطا ن یې خوددې په ځای دی چې وترنې ویلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکترنه درنه جوړېږي

هو هغه مې هلته ویله چې په غوږونو کې تخصص اخیستل کېدلی بهادرغاړه تازه کړه

ټو کې مه کوه ته وو ایه چې مونگراف په څه کې اخلې ډاکترله خندا الاس په خوله کېښنود

غوږوصیب دمونو گراف موضوع مې دو مره سخته نه ده

په څه کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انسا ن کې دغوړونو اهمیت
ټولو وخندل اورئیس صیب راننوت

***

کله چې ټاکنې ترسره شوې نوله ستوما نۍ په ټولو خوبونه حرام وو اووخت راباندې دو مره مصروف تېرېده چې غوګوتـه موهېڅ پـام هم نـه وو یـوه ورځ رئـیس ویـل چـې درایولـه شـمېرنې وړانـدې هرڅـو ک کـولی شـي ترپنځوورځو پورې رخصتي کورتېره کړي او بیـا د شـمېر لپـاره بېرتـه حاضرشي همدا سې وشول ټولـو رخصـتي واخیسته
غوګوهم مخ په کند هارلاړوویل یې چې یوه یوه نیمه میاشت کورته نه دی تللی زموږدد فترددندې موده کمـه وه خو له پوره مزه چړچوړ که وه دلته دیوه ملازم معا ش هم دیوه دولتـي ریس هومره وونوامکا نات خوپـه ځای پرېږده
پنځمه ورځ چې راغلوبېرته کارونه پیل شول خو د غوګودرک نـه وو دویمـه ورځ درئـیس صـیب پـه دفترکې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې یې وکړې
وروسته یې راته وویل چې غو.....وبښې بهادرصیب ناروغ دی. روغتون ته ورځو پـه وزیراکبـر خـا ن کـې د ی ټول په بېړه ورغلو باډي ګاراډان اوسا تو نکي موراسره کړل
ګورو چې په روغتـون کـې پـروت دی لـه ګـوتې اوسرنه یې بنداژونه تـاوودي دپولیسـو یوافسروړاندې راغـی اوزموږرئیس ته په خبروشو
صیب اوس هم دخدای فضل دی چې وژلی یې نه دی ښی غوږاودچپ لاس دشهادت ګوته یې ورنـه پـرې کـړې پـه غزنـي کـې یـې لـه خپـل مـوټره ښـکته کـړی غلطـي یـې داوه چـې سـتا سـې ددفترکـارت یـې ورسـره نیـو لـی دپولیسوافسر زموږد رئیس شناخت و خوت دوی لا د دې پېښې اوطالبانوپه اړه خبرې کولې اوموږ دغوګو خواته ورغلو په کټ کې یوزېړرنګه ځوان پروت وو ډاکتر ویل چې اوس ښه شوی خبرې کولی شي
ډاکترمیرویس ورمخته شو مخکې له دې چې څه ووا یي دبهادرپه سترګو کې اوښکې وګرځېدې اودزړه له زوره موسک شو
ډاکترصیب نورخورا ته غوګونه وایي
خوموږ ټول سلګوواخیستود هغه غوږاوګوته بې حرکته ووبهادردراپورته کېدوناکامه هڅه وکړه
اویوازې داجمله یې له خولې ووته
ډاکتره !ستاپا ل ریښتیا وو خلک وایي چې کرزي وګټله
2009-11-11 نومبرجلا ل ښار

سپین دېوالونه

غوټۍ له سهارمها ل ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه یې ولې نـن خلاصـون نـه لـري ، نـور بـې لاس اوپـښې و چې وې خولا یې هم دستړیا احسا س نـه کـاوه اوپـه شـوق سـره دکورپـه انګرکـې پـه کـار ونـو بوختـه وه دکوچنـي ا نګړپه مینځ کې یې هرڅه ګډاو وډ کړي وو د او بو لو ښي سپین خاورې اود خاورې څړې ګډاووډ پراتـه وو خـو پـه ټول ا نګړ کې دلمدې خاورې ښکلې بوی خوروو چې په هرچاښه لګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ به چې په دېوا له هرڅړې راتېرکړنوله زینې به راښکته شوه او څو قدمه به شاته بیابه یې دېوا له ته وکتل چې دګچ په څېرسپین رنګ به یې غوره کړی وو هغه په انګړ کې یوازې وه موریې فصل ته غوا ببولې وه او پلار یې په کرونده کې په کاربوخت ، مرغا نو شور ما شور جوړکړی وو اودا نګرپه ونوا و ګلا نو کې مرغۍ چو نېډ لې چې یوه ښکلې سمفو نې یې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دا نګړ ټول کا رونه یې ختم کړل خوبې له دې چې دمه وکړې دځاه غاړې ته لاړه یو ګیلاس اوبه یې وڅښې اوبیا یې دېوالونو ته وکتل چې تاوده لمرله وچولوو روسته سپین رنګ ورکړی وو په زړه کې یې دخو ښۍ یو ه نه ډکه څپه تېره شوه اوبیا له ځا ن سره دلېونۍ په څېرپه خبروشوه

ام....څومره ښکلې ښکارې مور مې چې را شي څومره به خوشحاله وي دپلار خو مې هسې هم په ما کارونه نه لورېږي

بېرته له ځایه پا څېده لوښي یې وویندل خوپا م یې شو چې دڅاه دغاړې ګلا ن له تندې ځوړند سرونه مړاوې ولاړدې په تندي یې راروانې خولې وچې کړې او موسکه شوه

جان ! څومره به تږې وی کا شکې سهارمې لومړی تا سې اوبه کړی وی اخرماته هم خلک غوټۍ وایې څوډولچې اوبه یې ورواچولې

مخ اولاسونه یې لانه وو ینځلې چې دروازه ټک ټک شوه اوغوایوه رمباړه وکړه په شونډویې موسکا وځغلېده اوددروازې په لورېې منډه کړه

وی مورجانه مې ده، خدا یه څومره به ستړې وي

دروازه یې خلاصه کړه یوه سپین سرې ښځه دزېړې غوا شاته پنډه په سرولاړه وه غوټۍ یې لاسونه ښکل کړل اوبیا یې پنډه ورنه واخیسته غوا یې په انګرکې ترونه لاندې وتړله اوبیا یې له تنا ره نه چایجوشه راوا خیسته اومور ته یې وروړه

خودمورتبعه یې دمعمول خلاف یو څه جوړه نه وه غوټۍ ګیلاس ورته کېښوداوورنه ویې پوښتل

مورجا نې ولې خفه یې ؟

موریې سوړاوسیلی وکړ.

لورې هغه دکفرزا من بیاراغلي وولالا دې هم له کرو ندو وسره لاړه نور کلیوال هم ورسره وو اوس به میدا ن ته رسېدلي وي ډېرزربه بېرته راشي

بیایې دچایوګیلاس خولې ته کړله څه ځنډوروسته یې خبرې وغځولې

لورې دغه کافرمو لکه چې نه پرېږدي خدا ی دې خیرنه ورکوي کاشکې ته یوځل په خیرپه خپل کورشوې وی هم خیردی اخیر مې په زلمي زړه خوګېږې دبچې په ځای مې.....

دغوټۍ په مخ کې زېړې کرښې وځغلېدې اوخبرې یې په بله واړولې مورې انګر مې څنګه سپین کړ ته وګوره لکه نوی مو چې جوړکړی وي

موریې سوړاوسیلی وکړ

ویښ لورې !زه چې ستاپه منګ پېغله وم په اوته)هفته (کې به مې څو ځله ختې کولې ته هسې ځان ته غره یې لرپه چورت کې لاړه بیایې ترژبه لاندې وویل

نورنوبې ځا لې مرغان یو دې دکافرزامنوته دې خدا ی ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چایو درې څلورپیا لې نه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلارسیدا ګل کاکا یوم په لاس راننوت په څېره یې دخفګا ن ژورې کرښې خورې وې یوم یې ګزارکړدغوا په شایې لاس راتېرکړاودغوټۍ خواته راغی غوټۍ یې په سرښکل کړه اوترڅنګ یې کېښناست خولاسم ناست نه وو چې دغوټۍ موریې غږکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغوټۍ پلاره خیرت خو ووځه یې ویل

سیداګل سرو خوځولو او اوږداوسیلی یې وکړ

نورنه کېږي وېل یې چې په پرده کې ډالرواخلی اوکورونه موپرېږدی

چې زموږ عسکردلته نه ځایږي ویل یې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې را ځي تاسې ته په چمتله او ګمبېري کې ځایونه درکوو چې له سره یې له دې نه هم ښکلي اباد کړی زه ګوما ن نه کړم چې دغوټۍ لورواده مې ترسره شي هسې مودکور د بوالونه دومره سپین کړي دي داکورنورزمونږه نه د ی... دسیداګل کاکا سترګې له اوښکونه ډکې شوې .

خوغوټۍ په ځای کې رانبغه شوه

پلاره له دې ښکلی کورپه ټوله دنیاکې نه شوپیدا کولی دګلا ن دانګوروتاکونه او ونې ما ټول دځا ه له اوبونه په ډولچه رالوی اواوس ورسره مره بې وفا یي وکړوله دې نه ښکلی په ټوله دنیاکې نشته زه بل کورته قدم هم نه درسره اخلم

دپلارپه شونډو یې موسکا خوره شوه

غوټۍ لورې !ته څه غم کو ي ستا خوهسې هم دلته شمارو ځۍ پاتې دي.

غوټۍ له رنګه سره شوه اودا نګوردتاک خواته ورغله هلته غوا د ګلانو څا نګوته چې له مړاو ي توب نه راوتلي خوله اچوله.

***

ځلورمه ورځ مازدیګرپه هواکې الوتکې تاوېدلې اولاندې امریکایي سرتېرې تروره ګرځېدل یوه قومندان دخپل ژباړن په مرسته دکلي له مشرانو هیله کوله چې پیسې واخلي اوترسباپورې کورنه خالي کړي.

سهارو ختي له مجبوریته دټولو کډې تړل شوې وې اوله یوې مخې په موټرونو کې باربدلې

دسیداګل کاکادروازې په وره کې یوما شین ولاړ وو چې دلوې خولې سیورې یې د هغو ی ا نګړته رسېده په یوه وړکي موټرکې ددوی ټول کا لي ځای په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شین خوله را ښکته کړه اوورسره دما شین په سبټ کې دناست شین سترګي په خوله خنداراغله.

ما شین له یوې جټکې سره انګړته ننوت اوله یوه ګزارسره دغوټۍ په لاس سپین شوي د بوالونه لوټې لوټې رانسکورشول بام بوټۍ هم له ټولونه وړاندې راولو بده او هلته وړاندې دزلمي دوی دکور بامونه رامعلوم شو ل.

د غوټۍ د زړه د نیا هم د همدغه سپینو لوټو په څېر لوټې لوټې رانسکوره شوه اودکډې موټریې په ګردونو کې له کلي پناه شو

۲۱۱۱۱۲۰۰۹نومبر جلا ل ابادښار

دسیند ناوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سندرو او چمبو او ازونه ترډېرو لرې ځايونو پورې خواره وو هرخوا د گرو پونو رڼا وه د مدير جمال د کلا په انگړ کې کله هم دومره رڼا گانې او مېلمانه چانوو ليدلي له دروازې نه به چې د نوو ښځو کومه ډله له ماشومانو سره يو ځاى را ننوتله نو د په برنډه ناستې ښځو به سرونه را وچت کړل او په خپل منځ که به يې ځاى ورکړ.

دې ډيوې همزولو نجونو او سهيليو هره شېبه هڅه کوله چې له چمبو سره نوې سندرې ووا يې هرڅا په سندرو کې سيالي کوله مدير جمال چې به کله د ميلمنوله کوټې د ښځو د ناستو خونو او برنډې ته راغی نوضرور به يې د خپلې مشرې لور ډيوې خواته يو نظرورکتل او په همزولو به يې دا فغا نيو پيسې شيند لې.

ډيوه د ناوې په سره جوړه کې د شهزادگۍ غوندې ښکارېده ښکلا يې له سينگار سره يو په دوه شوې وه خوله سترگو يې د روانو او ښکو په راز څوک نه پو هېد ل سندرغاړو نجونو به چې ډيوې ته پا م شو او د هغې روانې او ښکې به يې وليد لې نو په ټوکو او خندا گا نو به سرشوې او سندرو ته به يې زور ورکړ.....

نجلۍ و د ېږي خوشحا لېږي
په سترگوژاړي په زړه گوړې ما تو ينه
شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل وهينه.....

په همدې وخت کې به چې مد ير جما ل راغی نو په خوږه لهجه به يې بيا خپله خبره تکرار کړه ....

خويندو ډيوه لورمې خوشحاله وسا تئ ما د کلي روا جونه مات کړل ما ته دا فرق نلرې چې ناوې مې د کوره وځي که را ځي هرڅنگه چې وي بايد په دواړو خوشحا لي وشي په خوښۍ ،ابرو ،عزت او سندرو چې يوه پيغله وا د ه شي دا ترټولو لويه خوشحا لي ده نور خلک د خپلې لور په واده کېدو خواشيني وي خو تا سو و گورئ چې زه د خوښۍ په جامو کې نه ځايږم.

ما ته خداې دا سې زوم راکړی چې د شتمنۍ يې په دې ټولو کلو او سيمو کې سيا ل نشته هر پلار بايد د خپلې لور د ښه راتلونکې په فکر کې وه او سي.

زه بيا هم وايم چې زما پرېکړه په ځاي ده ښځې خو نا قص العقله وي د ښه او بد ترمنځ فرق نشي کولاي.

د جا نداد خياط دزوی لپاره نورې نجونې کمې ندي هرڅوک بايد د خپلې برستنې سره سم پښې وغځوي او خپل سيالان دې وگوري اخرما خو ټوله دنيا.......

خبرې به يې بياد چمبو او سندرو په شور کې ورکې شوې په وازه خوله به د نورو ميلمنو خواته ورغی، د نارينوو په حجره کې هم د کلو ځوانانو ډول ډول خبرې کولې چا به د جانداد دزوی سلام چې خلکو سلا مک باله ستاينه کوله د هغې او د ډيوې د ټپې مينې کېسې به يې تر ژبو لاندې کولې ځنې بيا د ملک نظرمحمد دزوی داود خان چې اوس د مدير جما ل زوم کېدو د شتمنۍ او جايداد په صفتونو مصروف ؤ.

د کېسو او سندرو محفلونه له نيمې شپې وروسته ورو ورو غلي کېده په ټول انگړکې د لمدو نکريزو ښکلی بوی خور وو او هرڅوک د خوب ټاليو زنگول

شپه شوه او په کورکې د رنه چوپتيا خوره شوه ډيوې دا ښکوډ کې سترگي وغړولې ترڅنگ يې څو همزولې په خوا ږه خوب ودې وې. د نکريزو او عطرونو ښکلي بويونو د کوټې فضا نيولې وه .ډيوې سترگې و موښلې په ځای کې کښيناسته او خپل جوړکړی پلان يې په ذ هن کې را وست.

ېوه شيبه يې سر په زنگون کېښود د سلام غمجنه څېره يې په ذ هن کې وگرځېده زړه يې درد وکړ او د ځايه پا څېده په بيړه يې له الماری څخه زړې جامې را وا خستې له ويښتو ،تندي ،لاس او پښو يې د سينگار ټول څيزونه لرې کړل زړې جامې يې وا غوستې او په غلو قدمونو يې د ردروازې په لورحرکت پيل کړ، له يوه تياره د هلېز تر تېرېدو وروسته انگړ ته ورسېده په انگړکې تياره او چوپتيا خوره وه پا س اسما ن ته يې وکتل ستورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګکونه وهل لکه دخپل قسمت ستوری یې چې نه وي لیدلی بېرته روانه شوه تګ ته یې دا نګړدونو اودبوټوپه خواکې دوام ورکړ.

له وړاندې حجرې نه هم دنارینووغږونه نه راتلل اونه هم څوک ښکارېدل یوا زې څوکسا ن دغوښودد ډګونوترڅنګ نغري ته ناست وو اوپه خپلومنځونوکې یې غلې غلې خبرې کولې.......

ډیوې په لړزانده لاسونود کلا دروازې ته زور ورکړخووازه نشوه اویوډول اوازترېنه پورته شوپه بیړه دکلا له دیواله سره وړاندې ولاړ داو بودلښتي هغه سوري ته ورسېد چې دا نګړونوته دویا لې له لښتي نه راغلی وو په خا پوړوله سوري څخه ووته نیم ساعت نه وو تېرشوی چې په تیاره کې له کرو ندو تېره شوه ،دسیند په غاړه ترونه لا ندې ولاړه وه اویوې نوې پرېکړې له هغه نه هرډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخوسلګیوډک وو .

ورخطاړوه لکه چې څوک یې ځاري دپلارد کلا خواته یې وکتل خوپه تیاروکې هېڅ ځیزنه ښکارېده.

هرې خواته یې دسلا مک څېره ترسترګوسترګو کېده هغه کله هم په خپل سرداسې له کوره نه وه وتلې.

دسیند دمستو څپوشوربه یې په زړه کې وېره لا هم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونۍ له ځانه سره په خبروشوه.....

زه دهمدې سیند دڅپونوسره ځم.....پلاره تاویل چې زه ستاهرارمان پوره کوم خوته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدای مه کړه کوم توردا غ نه لګوم دتېښتې هڅه نه کوم ځم دسیند په څپوکې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خوځېدلې خوناڅاپه دسیند په څپوکې یوبل شورهم زیات شو دژوند ډیوه دسیند په یاغي څپوکې ګل شوه.

دزخم ننبه

زه اورسو لي په ټو لګي کې هروخت یو ځای کښنا ستو دغه کښنا ستل کومه نو ې خبره نه وه چې څنګه به له رخصتۍ وروسته ښوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولګي کې څنګ په څنګ ځایونه ونیول او بیا به دکا ل تراخره په همغه یو ځای کښناستو ډېرځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره ترجنګونو هم رسېدله

ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولګی مو نوی پیل شوی وودواړه دټو لګي په منځني قطارکې ناست وومنځنی موپه دې ټاکلی ووچې مخکې به ښوونکو ډېرې پوښتنې کولې اودغوږونوتاوولو لپاره بې لاس رارسېده اوپه وروستي لین کې دټنبلا نو ګما ن را باندې کېده

دریاضي استاد ټولګي ته راغی اوله ټولو بې دکورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټولوراوړې وه یوازې زماملګري کتابچه کورپرېښې وه وچل یې داکړې ووچې زما دکتابونو له مینځه بې زمادکورنۍ دندې کتابچه پټه کړې وه او په ښوونکي پخپل نامه لاسلیک کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زما واررا ورسېد نو کتابچه تري تم شو ه فکرمې وکړ چې په کورکې رانه پاتې ده خو ښوونکی چې دورځې له سره غوصه وو دا بهانه یې چېرته منله په قهرجنه لهجه یې راته وویل

شیطانه ته راشه چې کورنۍ دنده درته وښایم د ټولګیوالو په مخ کې یې دومره ووهلم چې لاسونه مې دلښتو له ډېره ګزاره کرخت شول په خپل ځای کې کښیناستم او لاسونه مې خولې ته نیولي وو زما له ملګري پرته چې په شونډو یې شیطاني

موسکا خوره وه نور ټولو دخوا خوږۍ په سترګو راته کتل

کله چې ښوونکې له ټولګي ووت که ګورم کتابچه مې دملګري په کتابونو کې ایښې له ډېره قهره مې له څوکۍ نه ماتې شوې درې ته لاس کړاوګزارمې پرې وکړ دره دهغه په تندې ولګېده اودوینو یوې دارې د ټولګي غولی په وینو سور کړ

وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې رانه غی خو بیا چې ټولګي ته حاضرشو نو ځای یې زمانه بدل کړ په تند ي یې لاهم د سپین ململ ټوټه لګېد لې وه په خفګا ن کې دوه میا شتې تېر ې شوې او بیا داسې ورځ راغله چې دجګرو په سبب ښوونځی بند شو ټول تیت پرک شوو په کلي کورکې به هم دوا ړو یو دبل نه لارچپوله او خبرې موله خفګانه بند ې کړې وې خو په سربې هغه سپین بنداج لکه عادت شوی یې چې وي هروخت ښکارېده

***

له هغې ورځو اووختونو اتلس کاله تېرېږي چې بیا ما اورسول جان چې موږ په کلي کورکې رسولی بللونه وو لید لي

هغه تېره ورځ په ښارکې دنوي کال په مناسبت یو محفل جوړ شو ی وو چې سندرې نڅاګا نې او شعرونه په کې ښه پرېمانه وو دغونډې په نیما یي کې دستېج انا نسر انانس ورکړ چې اوس به دځینو شخصیتونو دژوند خاطرې واورئ چې خوږې او ترخې دواړه په کې دي هغوی په خپله ستېج ته راځي او تا سې ته دغه خاطرې وایي دا هم ددې لپاره چې دانوي ځوانا ن ورنه یو څه زده کړي او ستا سې هغه خستګي رفعه شي ددغه برخې لومړی وینا وال مود غونډې مشرمېلمه چې ورځې وړاند ې له جرمني نه خپل هېوادته راستون شوی ډاکتررسولي دی

دلاسونو پړکا شوه یو چاغ سړی توره درېشي او سره نېکټا یي یې په تن وو ستېج ته ورغی خاطره یې دنوي کال دمبارکۍ ورکولو وروسته پیل کړه ان دې ما شو متوب او د هغه دکلیوال ژوند نه یې را پیل کړه

هره برخه یې ډېره په زړه پورې وه او په چکچکو بدرګه کېده کله چې شپږمې ټولګي ته راورسېد

د سرو ښېنتا ن مې نېغ ودرېدل د کورنۍ دندې د پېټولو او دچوکۍ په دره دګزار اودتل لپاره دخپل ملګري سره دخفګا ن خبره چې راورسېده نور په ماکې هم دکښېنا ستلو تاب نه وو په منډه ستېج ته ورغلم دهغه تندي ته ځیرشوم دجوړشوي ټپ ژوره نښه په کې له ورایه ښکارېده دواره په ستېج کې غاړه غړۍ شوو نور نو نه یم پوهېدلی چې دغونډې برخوا به ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګل ماران

د پسرلي په موسم کې به چې کله د سنځلې ګلان وغوړېدل نود کلي د ټولو کروندګرو غوږونه به د تورکي د خوږې شپېلۍ د غږنيو نغمو په انتظاروو او ډېرځله به د هغه د شپېلۍ له اورېدو پرته ورځ ورته نيمګړې ښارېده.
د تورکي له نامه سره زموږ د کلي پرته د شا او خوا کلو ټول او سېدونکي پوره اشنا وو او د نوم په اورېدو به يې د خوږې شپېلۍ په صفتونو سرشول چابه وېل د هغه غوندې شپېلۍ په دنيا کې هم څوک نشي غږولی چابه وېل چې په شپېلۍ کې يې سحريا جادو پټ دی ځينو خودملنګ او جا دوګرتاپې هم پرې لګولې وې تورکی په رېښتيا هم همداسې يو عجيب انسا ن وو د تورکي نوم چې کله څوک اخلي نو ديوه وړوکي انسا ن نوم ښکاري خودا تورکی بيا بيخي بل ډول انسا ن وو داسې چې په ږېره کې يې نورتورو يښتا ن نه ترسترګو کېدل سترګې به يې په ببرورو ځوا وشونډې به يې په اوږد و ښتو کې پټې وې رنګ يې د سکاره په څېرتک تورووو ، په بدن وچ کلک ا وغټه پګړۍ به يې په سروه د هغه د اصلي ځاې ځا يګيپه اړه هېچا ته هم پته نه وه او نه يې چا د کورنۍ نورغړي ليدلي وو دژمي په سړو شپو کې به تري تم شو خود پسرلي په موسم کې به د پسرلنيو مرغا نو او بارانونو سره يو ځای په کلي کې راپيدا شو شا او خوا کلو کې به يې په
ارزانه بيه له چانه شپني ونيوله بيا به نودې وو او درست کال له کليوالو سره تاوده مجلسونه اود شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېرژوند په اړه کومه نيمه پو ښتنه وکړه نو ځان به يې په لېونتوب ووهه او يا به يې خبره په بله واړوله حتی د اصلي نوم په اړه يې هم څوک نه پو هيدل ډېروبه وېل چې رنګ يې تور دی نو ځکه خويې خلک تورکی بولي خو کله چې څوک ورته کاکا وو ايي نو ډېرخوشحالېږي.
انا به مې و يل چې تورکی د غونډۍ کلي دی، په ځوانۍ کې د حاکم صيب په لورمين شو مينه يې د ليونتوب ترحده ورسېدله حاکم ته يې ډېرې جرګې وا ستو لې خو هغه هره يوه په بې شرمۍ سره رد کړه او دا يې د ځا ن سپکاوی وو ګڼلو تردې چې د مرګ اختارونه يې ورکړل څو ځله يې په خپلو کسانو د و مره وډباوه چې په شپو شپو له خوراکه او خبرو ولو يده څو ځله يې د حاکم په کوردبريد هڅه هم وکړه خو فايده يې و نکړه د حاکم صيب هم نورصبرتمام شو تورکی يې خپلو لمدو زېر زمينو ته وا چولو او د کورنۍ نور غړي يې يو يو په پټه او ښکاره ورختم کړل څو کاله پس چې حاکم صيب خپله لورواده کړه نود تورکي نه هم د دوزخ غونډې تيا ره سمڅو او پرلپسې غذابونو هرڅه هېرکړي وو نوريې چې ده ته څه تاوان نشو رسولی په سمڅو کې يې د هغه ساتل هم بې ګټې وبلل نو ځکه خويې له ځانه وشړلو پس له هغه نه تورکی هم د غرونو او ځنګلونو شو ټوله ځوا ني يې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه د خپلې ناکا مې مينې دردونه به يې هر وخت په شپېلۍ کې بيانول.
زه نه پو هېدم چې دانا دغه کيسه به مې کومه افسانه وه که رېښتيا هم يو وخت داسې شوي وو زما په زهن کې کټ مټ همداسې نقش وه ځکه دانا يوه خبره مې هم ماته دروغ نه ښکارېده د تورکي کاکا په ليدو به په تيا ره او نمجنو سمڅو کې يو د شخو برېتونو والازلمی په ذهن کې راغی چې د ېوال ته سرپه زنګون ناست وي.
په ټولو شا و خوا کلو کې دا خبره هم مشهوره وه چې د توره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېر اثرپروت دی د ځنګل او کروندو ټول ماران پرې مين دي لوی او واړه ماران يې د خپلې شپېلۍ په هوده کې راوستلي، څه چې غواړي هغه پرې کولی شي ځينې سپين ږيرو به لا دا هم ويل چې ترغرونو لاندې پراته ښاماران هم د توره کي په شپېلۍ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه رابيدا رېږي موږماشومانو به هم که کله کومه شپېلۍ ومونده نويوبل ته به موويل چې د توره کي غوندې يې ووهه.

زموږ په کلي کې ټولو کروندګرو په پولو ، ويالو ، پوشتونو ، سيند غاړو او د غرونو په لمنو يا هم په وړوغونډيو کې د سنځلو او چنارونو ونې دومره زياتې ايښې وې چې د باد له کمزورو څپوسره به شورترې او چت شو زه نه پوهېږم چې زموږنيکونو به ولې د سنځلو او چنارونو له دغه ونو سره دومره مينه لرله چې د کرځمکې به يې هم پرې لړلې وي. خو اوس چې به د پسرلي موسم او د اوړي لومړۍ شپې ورځې رابرسېره شوې په ټولو کلو او دښتو کې به د سنځل ګل خوشبويي خوره شوه او د خلکو په سږمو به خوره لګېده ان ترلري پرتو سيمو به هم بادونو دغه خوشبو رسوله د سنځل ګل په دې موسم کې به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به ځوک ترې په کروندو او سيند غاړو کې له وېرې نه شوی ګرځېدلی په دوو دريوورځو کې به د کوم کليوال غواضرور د مارزهروو ژله بيا به نوچا داوړي ګرم موسم او چا د سنځلوونو ته خولې په کنځلو خلاصې کړې وې.

په کلي کورکې به چې ځوک غوصه کېدل نو ادېوه ښيرا به ترټولو ورته زوروره ښکارېده چې د ځنګل د مارانو خوراک شي.

خو يو توره کی وو چې په دې موسم کې به يې خوله د خندا نه راټولېده شپېلۍ په غاړه دوه درې ماران په لاس پوله په پوله او ځپره په ځپره به ګرځېده زړورو کروند ګروته به يې شپېلۍ غږوله او مارانو به له شاو خوا کروندو يوډول پشهار او اوزونه ابستل داوازونه به چې ډېرشول توره کی به له خندا شين شو شپېلۍ به يې له وچو شونډو لرې کړه له ځان سره به په خبرو شو.

دا ټول زما مريدان دي ،يوازې همدا ماران ماته احتياج دي زما امر د کلي په وزو ،مېږو او د غو مارانو چلېږي د نورو امرونه بې ځايه منم د دې کروندو ټول ماران په دغه شپېلۍ مين دي هرڅه پرۍ کولی شم په کروندو کې يې يوه ورځ نه يوه ورځ کومه غوا يا خوسکی چيچلی وي خو يوه ورځ به مونه وي او رېدلي چې د توره کي دلښکر کومه مېږه مارانو چيچلې ده ما ټولو مارانو ته امرکړی چې د دې کلي خلکو ته څه تاوان ونه رسوي خود بنيادمانو غوندې په هغوی کې هم ځينې سرکشه مخلوکات شته چې امرنه مني.هغه به ډېرځله په لوړو غونډيو او د کروندو نه لرې د غرونو په لمنو کې شپېلۍ په خپله رمه پسې غږوله خو د غرمې نه به بيا په هغه ځپره کې پروت وو چې د کروندو په مينځ کې کروند ګرو د سنځلې تريوه ونه لاندې ورته جوړه کړې وه.

په توره کي پسې دا هم مشهوره وه چې د خولې لاړې يې د مارد زهروضد دي که به چا ورته وويل چې توره کی کاکا په يوازې توب کې دې زړه نه تنګېږي نو په بې غورۍ به يې ځواب ورکړ.

بچو !زه د ځنګل د مارانو پادشاه يم هغوی زما لښکرې دي يوازې خو ته يې چې په دې دنيا کې يو سردوه غوږونه ګرځې په دې ځواب به يې هرپوښتونکی شرمنده او حيران کړ.

يوه ورځ داسې هم راغله چې د سنځل ګل په مهال د سهاره ترما ښامه چا د توره کي د شپيلۍ اوازوانه ورېدلو په کروند ګرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېرو کليوالو پوښتنې پسې پيل کړې چا به وېل چې کومې لرې درې ته به يې رمه بېولې وي چېرته به تندې وهلی وي، .ناروغ به وي چا به يو څه او چا به بل څله وېل.

دويمه ورځ يې هم ترغرمې پورې درک معلوم نه شو د غرمې ګرمي په پوره زورکې وه چې ديوه کروند ګر د هغه ځپرې ته نږدې ولاړو اښوته پام شو.

دهغه نو رملګري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنځلې ترونې لاندې يې د ځپرې په ځنګ کې توره کی پيد اکړ شورماشور جوړشو توره کی په خورو وروځانګو او بوټو کې اوږود غځېدلی وو سترګې يې پټې وې او په سينه يې دلويو او وړو مارانو ځايښت نه کېده د ځنګل مارانو خپل شاهنشاه خوړلی وو له هغې ورځې نه ترننه زموږ د کلي کروندې او د غرونو لمنې په يوه درنه او غمجنه چوپتيا کې ډوبې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰ ۱۳۸۷\۸
میدان رودګ ، چک ، ولسوالی

عبدل کاکا
د پوهنتـون پـه انګړکې یـوازې سپین ږیري عبدل کاکا تـه ددې اجازه وه چې لـه خپلې ربړی سره یوځای د پوهنتون انګرته داخل شي او په محصیلونو کیلې وپلوري سهاروختي به چې کلـه دلیلیې نـه دټولګیـو پـه خوا روان شوو نو عبدل کاکا به بیا دوخته له خپلې لرګینې ربړی سره دپوهنتون انګړته رارسېدلی وو او دصبرترلوړو ونو لاندې به یې په ربړی کې دتازه میوو درجنونه سمول اوله ځان سره به یې کومه سندره غلې غلې زمزمـه کولـه له ربړی سره د نږدې لارو او پاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هرمحصل او استاد نه به دې چې دهغـه پـه اړه پوښتنه وکړه نو وېل به یې چې زه دغه پوهنتون تـه راغلی یم نوعبد ل کاکا لـه همدغـه زړې ربړی سره ترننـه پـه همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره ترماښامه خپلې کیلې خرڅوي.
دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي اوزاړه محصلین اشناوو او په تفریح کې به یې دهغه له خبرواوټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نوله نیمایي نه زیات محصلین نجونې او هلکان یې په نامه پېژندل او پـه نامه یې غږېسې کاوه ځینو محصلینو خوبه دامتحا ن په شپو ورځوکې داستادانو لپاره واسطه کولو هم او اکثرو استادانو یې خبره منله اوځمکې ته یې نه غورځوله دپوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لوښې اوزامن ګڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسایلوکې پوره بحث کاوه اوله استدلال یې کاراخیسته خو د زده کـړو پـه اړه یـې دهغـه دنـور ژونـد پـه څېرچاتـه معلومـات نـه وو چې څو مره ښوونځی یې لوستی زیاتـه طبعـه یـې د ادبیـاتو لـه محصلینو سره لګېده پرېمانه متلونه ،شعرونه اوټپې یې په یاد وې دخبرواوټوکو ټکالو پـه وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دومره شعرونه اومتلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.
درحمان بابادومره شعرونه یې په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجزهم شول اوموضوع به یې بل خواواړوله.
دپوهنتون په لومړي کا ل له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو لـه خبرو یـې پوه شوم چې ښه خوش طبعه اوباسواده انسان دی دیوه کراچیوان دومره په تول پوره اوپخې خبرې نـه یـوازې مـا بلکې هرنوي کس ته په زړه پورې وې خوبیا به مې دپښتودامتل سترګوته ودرېد چې وایي.....
))چې اوسې په خوی به دهغو شې ((فکرمې وکړچې دعبدل کاکا دعمریوه زیاتـه برخـه همدلتـه دپوهنتـون پـه انګړکې له محصلینوسره تېرکړې راشه درشه یې له محصلینواواستادانو سره ده . نوځکـه خویې دومره څه زده کړي چې په روانوخبروکې استدلال پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ مې دهغه له رېړۍ نه څو کيلې واخيستې او په خوړلو يې لګيا وم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې عبدل کاکا ته يې په خندا سلام واچوه يو درجن کيلې يې ترې واخيستې په پلاستيکي کڅوړه کې يې واچولې او له څو خبرو وروسته رواني شوې.ماعبدل کاکا ته وخندل هغه هم زما خوا ته راغی او په اوږه يې لاس راکېښود خوشال باباڅومره ښه فرمايلي دي.

هرچې خوږ دښکلي مخ په مينه نه وي

ددنيا په مخ اوده راغی اوده لاړ

دابيت مې دلومړي ځل لپاره دهغه له خولې واورېده او له زړه نه مې خوښ شو مالا ځان خبروته جوړولو چې بيا يې خبروته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظر نه ګورم لکه تاسي چې..........

لږغلی شو بيا يې خبرې ته دوام ورکړلکه ستاسې ځينې ملګري يې چې لري.

زه دصورت ښکلا چندان پلوی نه يم ديوه موقتي ښکلا ده اصلي او تلپاتې ښکلا په سيرت کې نغښتې چې څښتن تعالی په هر چا نه ده لورولې څوک چې دا ښکلا خوښه کړيې دهغه مينه هم تلپاتې وي په اوسنۍ زمانه کې داسي انسانان ډېرکم دي چې خاوند پرې دسيرت اوصورت دواړه ښکلاوې لورولې وي.

په خبروکې يې ورولوېدم. کاکا په دوی کې دې کومه ښکلا ليدلې ؟

خو هغه خبره په بله واړوله.

ارسطووايي چې مينه يو روحي تسکين دی او د دوو روحونو عاطفي تړون ته مينه وايي چې يوازې روحي لذت لري او له جسم سره يې تړاو نه شته خو افلاطون وايي چې مينه بې له جسمي وصال نه مينځ ته نه راځي بچيه زه دارسطو پلوی يم هغه بې له دې چې زما خبرې واوري همدا سې لګياوو ماهم دکيلو پيسې ورکړې او دټولګي په لور روان شوم له يوډول زهني کشمکش سره مخ وم که رېښتيا وو ايم دومره پخې خبرې مې دعبدل کاکا په څېر يوه کراچيوان باندې نه لورېدلې.

وختونه په بيړه روان وو دعبدل کاکا دکيلو په رېړۍ به چې ورپېښ شوم نوضروربه ددواړو ترمنځ داډول بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعرورواړولونو سمه کره کتنه به يې پرې پيل کړه .

ښه مې په ياد دي چې د تصوف اوکره کتنې په ساعتونوکې به زموږ دټولګي خوا ته راغی رېړۍ به يې پرېښې وه اودکړکۍ څنګ ته به يې داستاد لکچرته غوږنيولی وو که په کومه خبره به يې نيوکه او تبصره لرله نوبيا به يې يوازې ما ته هغه وخت کوله چې درېړۍ خوا ته به يې ورغلم نورماهم دا هېره کړه چې هغه يو کراچيوان دی دپوهنتون ديوه خواږه ملګري په څېرمې خبرې ورسره کولې خوددې سره سره مې دهغه دزده کړو او تېرژوند په اړه معلومات ترلاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنګ کړن وعده يې راسره وکړه چې کله په څلورم کا ل فارغېدلې نو دخپل ژوند يوه کيسه درته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړي بيا يې وليکه دلنډې کيسې لپاره ښه موضوع ده نور نو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.

000

په څلورم کا ل کې چې له پوهنځي فارغېدلم له خپل مونوګراف نه تردفاع وروسته نېغ دعبدل کاکا خوا ته ورغلم سترګې يې له اوښکوډکې وې خووېل يې چې دا دمحصلينو په فراغت دخوښۍ اوښکې دي ، دواړه دصبرتريوې ورې وني لاندې کښيناستو بې له دې چې زه خپله کړې وعده وريا ده کړم غربو نيولې غوندې په خبرو شو.

بچيه !ستاټول ټولګيوال او دان ورهلکان چې سږکال فارغيږي زما څلورکلن ملګري دي دهغوی په فراغت خوشحاله يم خو په بېلتون يې ژاړم هغوی به ما يو کراچيوان بولي خوزما په زړه کې اوده احساسات او سپېڅلې جذبه ديوه ساده کراچيوان نه بلکې ديوه خواخوږي انسان ده ستاسې تګ ما په دې باوري کوي چې هرڅه پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري هيله کوم چې له دې ځايه لاړې نو خپل بوډا اکا دې هېرنکړې ماله تاسره وعده کړې وه چې خپله کيسه به درته کوم دا کيسې مې تراوسه چاته نه دي کړې خو زه يقين لرم چې ته به زما په خبرو باور وکړې.

بچيه! نږدې دېرش کاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمي وم دهمدې پوهنتون او همدې پوهنځي محصل وم په ټولگي کې مې ترټولو لوړې نمرې اخيستې مو ږهغه مهال په يوه ټولگي کې شپېته کسه وو نيمايي هلکان او نيمايي نجونې وې دا پوهنتون اوس جگړو يو څه خراب کړخو هغه وخت هرڅه ديوه رنگين خوب په څېرښکلي وو دا ونې او گل بوټي هغه وخت وا ړه وو خو ډېر پاک صفا او تازه وو ښځې او نارينه خدمت گاران به يې لرل هره خوا په دې پارکونو کې ښکلي چمنونه زرغون وو او چوکۍ په کې لگېدلې وې څه به درته وايم هرڅه ښکلي وو بس يوازې زما قسمت خراب وو په دريم صنف کې وم يوه ورځ استادانو ټولگي ته يوه نوې نجلۍ راوسته ټولو ته يې معرفي کړه.

دا انجيلا ستاسې نوې ټولگيواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوا يې پوهنځی په همدې ټولگي کې پرېښی وو اوس يې له سره وايي. هغه به د خپل عمر په څلورويشتم يا پنځه ويشتم پسرلي کې وه.

داوخت يې د خپلې رېږۍ په لورشاو خوا وکتل او خبروته يې دوام ورکړ. هغه دومره ښکلې وه چې سترگې يې په ليدو نه مړېدلې د ټولگي له ټولو نجون و سره يې مجلسونه په زړه پورې او خوا ږه وو خوله هلکانو سره يې کار نه لرلو په درسونو کې هم سمه د بلا لور وه لکه او رژبې نطاقه چې په څو الفاظو کې يو عالم خبرې ځايوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بله دا چې ځوبهرني هېوادونه يې هم ليدلي وو.

دانجيلا په ليدو زما حالت پوره تغيير وکړ که رينښتيا درته و وايم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به يې هم په ټولگي او بهر کې په بې غورۍ بحثونه کول خوزه نه پوهېدم چې هغوی يې ولې دومره خيا ل ساتلو زما د مينې ځوپيغامونه يې په ډېره بې غورۍ رد کړل او په سپکو سپورو يې ولمانځلم هغه وخت زه په ليليه کې نه اوسېدم کورمې په ښارکې وو پس له وخت مې دکانداري کوله خو هتله به مې هم انجيلا په خيال کې گرځېده يوه ورځ مې په کورکې يو اوږد ليک ورته وليکه په پخوا ادبياتو اونوو استعارو مې سينگارگړ.

دهغې له بې غورۍ مې خپل شکايتونه ورته وليکل په اخرکې مې ورته و ليکل که ستا پلار انسان وی نو تاته به يې مينه درښودلې وه دا خبره که څه هم ښکنځلو ته ورته وه خو دزړه له درده مې وليکله

ليک مې راسره واخيست چې سباته يې په يوه ډول وررورسوم هغه وخت په پوهنتون کې دمينې څرگندولو يوه طريقه داوه چې په لاره کې به يې نجلۍ ته ليک وغورځولو او نجلۍ به اوچت کړ ما هم دا طريقه غوره وبلله ځکه ددې لاړې دبل چا دخبرېدو وېره نه وه سباورځ موقع په لاس رانغله ليک مې په جيب کې وو دويمه ورځ يوه ټولگيوال راته وويل چې انجيلا هرسهار يو ځل دپوهنتون رياست ته ځي او بيا ټولگي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون درياست مخې ته لاړم خو انجيلا رينښتيا هم زماله ورسېدو وړاندې رياست ته لاړه زړه مې دربا کوله ليک مې په لاس کې نيولی وو نږدې نيم ساعت وروسته انجيلا په ناز نخرو له رياسته راووته ليک مې له دروازې نه لاندې په زينه کې ورته گذارکړ خو انجيلا په همدې وخت کې پښه نيولې شوه چې ناڅاپه د پوهنتون رئيس له دروازې رااووت او په انجيلا يې غږکړ.

لوري لږتم شه جوړه به ځو.

د رئيس په لاس کې ښکلی د ډپلومات بکس وو په گړندیو قدمونو له انجيلا رامخکې شو دويمې زينې ته چې رسېده په زينه کې يې په يوه پراته کاغذې پاکټ سترگې ولگېدې ليک يې راوچت کړېې له دې چې څه و وايي خپلو عينکو ته يې نږدې کړ زما په سترگو توره شپه شوه له هغې ځايه مې پښې سپکې کړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه ترهغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجيلا ولې هره ورځ ټولگي ته له راتلو وړاندې د پوهنتون رياست ته ځي او رئيس يې څه کېږي دريمه ورځ د پوهنتون انگړ ته ننوم داخل شوی چې د دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو لاس نیولی ریاست ته بوتلم هغه څه چې رئیس او استادانو راته وویل اوس په خوله نه راځي رئیس ته د سپکاوي په توریې په زوره پوهنتونه وشړلم پولیسو هم څوورځې ښه وډبولم او د وهلو زده کړه یې راباندې وکړه دا.دومره بده خبره نه وه خو ریس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکلیفونو اخته وم د هر انسان لومړی مینه نه هېریدونکې ده هېرول یې بیاد هغه د واکه وتلي وي چې لږجوړشوم بیا ترننه زه یم او اربړی او د پو هنتون انګړ اوس نه هغه استادان شته نه زده کوونکي خوزه بیاهم له دې پوهنتون سره مینه لرم د انجیلا یادونه مې اوس هم سوزوي.

دعبد ل کاکا ستونی له سلګیو ډک شو زه هم دملګروسره د ورستیو شپېو د تېرولو لپاره پاڅېد م

۱۳۸۷\۹\۲۱

ننګرهارپوهنتون

بې وطنه

نورنوزمو ږ زاریو او تینګار هیڅ ځای نه نیوه پولیسو دمها جرود کمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی وو چې کمپ خوشي کړي اونورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دریمه ورځ سهار به یې جونګړې له کالیوسره یوځای په بلډوزرونو ونړوي پلارمې هم د نورو ورځو په خلاف ډېر خواشینی وو. دمابنا م له ډوډۍ وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړچې پردی کټ ترنیموشپوي که نن نه وي نو سبا به خامخا پولیسو دغه کورونه ورانول خپل کلي کورته به لاړشو اووراني ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چند ان د انسانانوزند ه ګي نه لرو بس یوازې ژوندي پاتې یو اود جګرووېره راسره نه شته.

مورمې سوړاوسېلی وکړاوماته یې وکتل

سړیه ددوی تالیم مالیم به څنګه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي اوکنه ؟ هسې زما غوندې بې سواده پاتې نه شي.

موربه مې پلارته سړی ویلو اوډېرخله به ماته پدې خندا راغله خونن خندا مندانه وه زه هم وېرې اوذهني کشمکشونولاندې کړی وم.پلارمې دورته ډ ډ ه ووهله اودتیلي څراغ په رڼاکې یې ماته وکتل:

بچیه !اوس په ښه بد پوهېږې دومره څه دې زده کړې چې یوما مورمیت وکړی شي

سباته چې لاړې دمکتب نه دې کاروبارخلاص کړه نورنو باید په یوه بله تمه پاتې نه شوڅومره زرچې داوطن پرېږدو ښه به وي.

پلارمې ستړی وو اودمورمې هسې فکرخراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنګه به هغه ټاټوبی هېرکړم چې خاپوړي مې په کې کړې دي همزولي اوملګري په کې لرم په خاوروکې مې یې لوبې کړې ښوونځی مې په کې لوستی دا راته ترټولو سخته خبره وه چې دومره زر هر څه هېر کړم خو د دې سره سره دښارپه کوڅو او ښوونځیو کې خلکو دمهاجرمهاجراوبې وطنه ناري راپسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره سره نااشنا ښکارېده

په همدې فکرونو اودیوه نالیدلي کلي په لوردستومانه سفر خیالونو دخوب څپه راباندې راوسته اوپه پردي هېوادکې دخپل اولس کلن ژوند ټول یادونه زماپه ذهن کې دفلم دصحنې په څېروګرځېدل

***

سهاروختي له چای خوړلو وړاندې دښوونځي په لوري لاړم دکان ته په رسېدو مې پلارراباندې غږ کړ

والکه !نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکورپنډ ې ترو نورنوهغه هم ددکان په کارون مصروف شو اوزه دښوونځي په لورپه نهیلي زړه روان شوم دښوونځي له دروازې نه وم ننوتلی چې دپولیسو ګاډی ودرېده اوراضیه تري راښکته شوه هغه زماټولګیواله وه پلاریې دپولیسوغټ افسروو راضیه به دڅوارلسو پنځلسوکالو وه خو ماغوندې هلکان ورسر ه دماشومانو غوندې ښکارېدل هغه هم ښکلې وه اوهم یې په درس کې په ټول ټولګي کې سیال نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم زموږ ښوونځی دډېروشتمنو کسانو لپاره نه وو خو پلار یې ددې لپاره دلته راوستې وه چې یو ورته ښوونځی نږدې وو او بل دا چې په ښو نومرو فارغه شي

راضیې په تېرو څو کلونو کې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر او غبي به یې بللم که هغه مې دزړه نه نه خوښېدی نه کله به مې یې هم دا کنځلې او له سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملي خو ښکلا یی زه په هرڅه ړوند کړی وم همدغه ویرې چې بیا به راته ښکنځل وکړي زما له لپاره دهغې دمینې اظهارګران کړی وو

زما لیدو یوه شېبه تم شوه او له مسخرو او ټوکو په ډکه لهجه یې رابانده‌ې غږ کړ

نهاجره !چې په کور کې مو چای مای نه پیدا کېږي چې دومره وختي راغلې ...نه جي غلطه شوم پرو پیسران خو تل خپلو دند و ته وختي حاضري ورکوي هسې نه چې کوم ه زمه واري وربا ندې راشي که سنګه ؟

زما زړه له درده وېرسېده په سترګو کې مې اوښکې راډنډ شوې او ځان راته دیوه بې ضرورته انسان په څېرښکاره شو نو رنه هغه ماته یوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېرو څو کلونو کې هر ساعت ما او یو څو نورو مهاجرو ته دخپلو ملګرو په بدرګه داډول خبرې کولې خو موږ به په عاجزۍ په غوږونو کې مالوچ منډلي وو او په یوه پردي هېوادکې مو دخپلې بې وسۍ ننداره کوله

زما دنورو مهاجرو ملګرو کډې چې لاړې بیا نو زه دهغوی لپاره دساعتېرۍ یوه ښه لوبه وم

په ژړغوني او له تاثره په ډک اواز مې وربا ندې غږ کړ

راضې نورنو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستا سې له ملکه دتل لپاره ځم دا ښوونځی به یوازې تاته پرېږدم یوازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له اداري څخه ترلاسه کړم

دراضیې په رنګ کې نا څاپي بدلون راغی ځا ی په ځای حیرانه پاتې ودرېده خوزه مخامخ اداري ته لاړم خپله عریضه مې ورکړه او په انتظار کښېناستم دا داري له لوېي کړکۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لین وروسته ټولګیو ته روان شول خو راضیه وړاندې اداري ته مخامخ ترونې لاندې حیرانه ولاړه وه او له سترګو یې مړې اوښکې رواني وې په څو ساعتونو کې کارخلاص شو له مدیرصیب او نورو ښوونکو سره مې خدا ی پاماني وکړه مخامخ خپل ټولګي ته دخدا ی پامانۍ لپاره روان شوم خو راضیه لاهم دښوونځي په انګړکې ترونې لاندې ولاړه وه اوزه یې دسترګو له کونجونو څارلم کله چې ټولګي ته ننوتم دا هم راپسې راغله له ښوونکي او ټولو ټولګیوالو سره مې مخه ښه وکړه راضیه هم په خپله څوکۍ ناسته وه دښوونکي په ځای یې له حسرته ډکې سترګې په ما کې خښې کړې وې

کله چې له ټولګي وتم نو دټولو په سترګو کې حتې دهغو هم چې زه یې مهاجراو بې وطنه بللم اوښکې وځلېدې له وره مې چې دباندې قدم کېښود بې اختیاره مې دراضې غږ غوږونو ته ورسېد

حمید جانه ! کډه مو څه وخت ځي ؟

داغږ دومره بې اختیاره دهغې له خولې ووت چې نه یوازې مابلکه ټولو ناستو زده کوونکو په حیرانۍ سترګې ورواړولې دراضیې په څېره کې دپرېشانۍ اواضطراب نښې له ورایه څرګندې وې بله داچې دالومړی ځل وو چې ما یې له خولې نه په دومره نازدمهاجریا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناګاره کړ او په خپله مخه روان شوم

دویمه ورځ سهار مهال زموږ کډې په یوډول بهرنیو لاریو کې چې ټولې په یو رنګ وې او په ترپالونو یې سرې ټاپې پرې لګېدلې وې بارشوې او دپولیسو دګواښ سره سم بلډوزرونه راورسېد ل دکمپ له دروازې چې وتم دلارې له پاسه مې راوکتل لاندې راضیه په دروازه کې ولاړه وه دپلاستیکي ګلونو او څونورې کڅوړې یې په لاس کې وې او په حسرت نیولې څېره یې له ساتونکو کمپ ته ددننوتلو اجازه غوښته خوزموږ دکډې لارۍ په ډېر ه بېړه روانه شوه دلومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نوردا هېرکړي چې زه یو مها جراو بې وطنه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده

پاچا په خپله زرینه چوکۍ کې ځان تاو وکړ د ملکې خواته یې ناڅاپي سترګې وروا ړولې چې د غاړې په هار یې ګوتې وهلې او په څېره کې یې د ژور خفګان نښې له ورایه برېښېدې خو پاچا بېرته د دربار ته وکتل او وینا ته یې دوام ورکړ

ښاغلو ! د لښکر اعلی سرلښکر لا هم نه دی راغلی خو زما خبره په غور واورئ زما پلار معظم ټولواک دې خدای وبښي د ننګ او غیرت په دې ډول خبرو او معاملو کې یې چاته د ومره د خبرو او مشورو موقع نه ورکوله هغه هر څه په توره فیصله کول او یوازې د مېړنیو قدر و رسره وو خو کله چې هغه له خپل مرګ یو ساعت وړاندې د دغه هېواد د پاچاهۍ تاج زما په سر کېښود نو یوه خبره یې راته د وروستي وصیت په ډول وکړه هغه دا چې له دربار سره به په هره جګړه او جشن کې مشوره کوم که ماته مې خپل پلار د غه وصیت هم نه وی کړی نو ما به په داسې ورځو کې لکه نن چې زموږ سرلوړی ولس ورسره مخ دی له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکر صیب له مانه په څه خبره دومره خفه دی چې تر اوسه د دربار ته نه دی حاضر شوی

ښاغلو ! نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په دار وښاد معظم ټولواک په ژوند د خپلو دښمنانو د ځپلو لپاره په خپله خوښه د جګړو ډګرونو ته روان وی نن زموږ دښمن موږ ته ګواښ کړی هغوی فکر کړی چې د معظم ټولواک په مړینه زموږ پاچاهي کمزورې شوې او دوی فکر کوي چې د خپلو تېرو ماتو جبران به وکړي

په دربار کې ناڅاپي چیغې شوې

موږ د خپل ځوان شهزاده په مشرۍ د خپل سرا ښنو دلو ته له همدا اوس نه تیاریو موږ به د خپل دښمن د پاچاهۍ تخت د خپل ځوان ټولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندی دې وي زموږ شهزاده !

ژوندی دې وي زموږ شهزاره !

پاچا یو ځل بیا د لاس په اشاره هغوی غلي کړل خو یو سرتېری لا هم ولاړ وو

ښاغلوِ ! شور او زوږ ته حاجت زموږ هېواد او پاچاهي په خطر کې ده هغه خاوره چې تر اوسه د دښمن په پښو نه ده لګېدلې دښمن یې د لاندې کولو نیت کړی خو زه وایم چې د غه ویاړلې خاوره به زموږ سرتېري په خپلو سرونو وساتي

ولاړ سرتېري لاس اوچت کړ او د خبرو اجازه یې وغوښته په ادب یې خبرې پیل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ټولواک !داځل به جګړې ته يوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس به روان وي زه د سرلښکر ساتونکی يم هغه بهر د لښکرليکې معاينه کوي او د تيارسۍ قومانده ورکوي ډېرزربه ستاسې په حضورمشرف شي

سرتېري سلامي وکړه او په خپل ځای کښناست د ملکې نه نيولې د دربار ترهر وزير پورې په ټولو د خفګان سيوری خپور وو پاچا د جګړې په اړه خبرې کولې چې يو سرتېری له سلامۍ او رسمي ادابو وروسته راننوت او غږيې وګړ

ښاغلی عالم پنا ه دې ژوندی وي د قدرمن سرلښکر ستاسې په حضورکې د مشرف کېدو اجازه غواړي

پاچا په لوړ اواز ځواب ورکړ

احمقه !د هغه په مخ چاد دربار دروازې تړلې دي زرېې راوله له ډېره وخته د هغه په انتظار يم اوس په له خيره وروستۍ پرېکړه کوو

ټولو د دربار د زرينې دروازې په لوري وکتل دروازه خلاصه شوه يو د پاخه عمر خاوند چې لوړ قد ،اوږده ږيره ،اوږده بانه يې لرل سر ترپښو په زغره کې پټ وو راننوت په مخ او لاسونو يې د پخوانو زخمونو نښو ښودله چې د ځوانۍ عمريې ټول په سختو جګړو کې تېرکړی دی ټولو ته يې سلامي وکړه او بيا مخامخ د پاچا او ملکې خواته ورغی په ملاخم شو بيادوه درۍ ګامه شاته په ادب ودرېد.

صيب د لښکرپه نظم بوخت وم وبښی چې په وخت ستاسې په حضورمشرف نه شوم

پاچا او ملکې دواړو د لښکرمشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه

هغوی به کله روانېږي ؟ هروخت چې يو مناسب قومندان ورته پيدا شي

پاچا حيران شو اوله خپلې زرينې چوکۍ راپاڅېد

داڅه وايې ستانه به مناسب سرتېری زموږ په پاچاهۍ کې چيرته وي ؟ ته هغه ځوک يې چې زما پلار د د غه پاچاهۍ تاج زما په سرا يښی خو توره يې تا ته درکړې دا توره تا ته هسې نه د ته درکړل شو ې ته چې کوموجګړتو ته تللی يې نو موږ خپل بر ی يقينې ګڼلی

د لښکرقومندان يې خبره ورپرې کړه

زه غواړم چې داځل دې د لښکرمشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستا مشرزوی اوس دا دي پنځه ويشت کلن دی د دې جګړې لارښوونه بايد هغه وکړي زه حاضريم چې د يوه عادي سرتېري په بڼه د هغه ترمشرۍ لاندې وجنګېږم

د پاچا په څېره کې د پرېشانۍ او خفګان نښې لازياتې شوې څو قدمه وړاندې راغی او د سرلښکرپه اوږه يې لاس کېښود

ښاغليهِ ! ته زموږ د پاچا هۍ توره يې تا سره دا خبرې ښې نه دي ته يوازينی کس يې چې په دربارکې دې هره خبره اوربدل کېږي خو د دې سره سره په دربارکې دا خبره خپرېږي چې ته زمانه خفه يې ؟

سرلښکرمخ د دربارخواته راوګرځولو او په خبروشو زه يو سرتېری يم د سرتېرو د عمل او زموېښت ځای د جګړې ډګروي نه چې د دربارپه قالينو درېږې او د طوطي غوندې خبرې وکړي

ښاغلوِ ! زه د خپل زړه خبره غوڅه کوم د تېرو دوو مياشتو راهيسې زموږ د پاچاهۍ شهزاده نه معلومېږي په لښکرد هغه په اړه دوو خبروزوراخيستی يو داچی هغه معظم پاچا په دې تورو ژلی چې د هغه په وړاندې د پاچاهۍ دعوه ونه کړي بله داچې ټولواک صيب غواړي هغه زموږ نه پټ وساتي هغه د جګړې له ميدانونو ،تورو او مرګونو لرې يو نازولی ځوان رالوی کړي او څه ضرورته ونه رسيږي حا ل داچې هغه په دې هرڅه پوهېږي معظم ټولواک بايد زموږ د پاچا هۍ د نورو ټولواکانو په څېر د شهزاده ګانو او په زړونو کې د نازاونخرو په ځای د جګړې ،سپا هيتوب ، غيرت ،قربانۍ او مرګ کيسې پرېږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خپل تاریخ یوازې د همدغه ځانګړتیاوو په اساس له نورو پاچاهیو بېل کړي یو او ملت مو په سرلوړۍ ژوندکوي که معظم ټولواک زموږ د پاچا هۍ شهزاده له همدې وېرې وژلی وي نوزه دداسې پاچاهانو لپاره دتورې او چتول څه چې دجګړې په وړاندې یوقدم هم ګناه بولم که شهزاده ژوندی وي نوزموږ دلښکرمشري دې ضرورورسپارل شي ماته دجګړې له ډګره دسر تېرور وزل ډېر ضروري دي ښاغلی شهزاده مادوه میاشتې وړاندې دخدای بښلي مشر ټولواک په وخت کې دجګړې په لومړیو لیکو کې لیده هغه مهال چې دلښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صیب په غاړه وه په هغه جګړه کې زموږ دریمه برخه سر تېري ووژل شول خو بری مو ترلاسه کړ ما دجګړې ټول مړي وکتل چې خپل ملګري کو چنی شهزاده پکې وګورم خوهغه په مړو کې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو......

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او دربارته یې وکتل ټولو وزیرانو په چوکیو کې خپل اړخونه بدلول او خولې یې له حیرانۍ وازې نیولې وې

ښاغلو ! اوس ددې وخت نه دی چې په دې وړو وړو خبروبحثونه وکړو که زموږ دپاچا هۍ دتېرو بریو تاج دلښکر دسر قومندان صیب په سرنه وی نو نن به بې سر دتل لپاره له تنې مخه ښه کوله دا لومړی ځل دی چې په یوه پاچادخپل بچي دوژلوتورلګول کېږي خوکه سباته زموږلښکر ددښمن ترښاراوزندانه ورسېږي نودلښکرښاغلی مشربه بیا په خپلوخبروپښېمانه وي

پاچاسرلښکرته وکتل اوارام په څوکۍ کښېناست خو سرلښکربیاخپلوخبروته دوام ورکړ

زه ستاسې یوسرتېری یم زه هغه کس یم چې دوه میاشتې وړاندې مې ددښمن سره په جګړه خپل درې واړه زلمي زامن دسلګواوځنکدن په حالت کې په وینو لړند پرېښودل اوددښمن اسونویې جسدونه له پېژند ګلوۍ ویستل هغوی درې واړه زمادزړه ټوټې او دشهزاده ټولګیوال وونن دهغوی نوم نښان نه شته اونه یې ددې ځمکې په مخ دمزارپه نامه څه موجوددي زه له معظم پاچانه داپوښتنه کوم چې زمادغه درې نوم ورکې زامن اوددې پاچاهۍ یوشهزاده دکومو ځانګړتیاوو په اساس سره بېلېږي

ښاغلو !ماکومه کوستاخي نه ده کړې مایوازې هغه له حقیقت نه پرده پورته کړه چې ددربارمشران یې دخپلومقامونودساتلولپاره نه شي ویلی زه یوازې داوېل غواړم چې په دې دربارکې بایدیوشهزاده اودلښکرعادي سرتېری هېڅ فرق ونه لري چې دا په تېروزمانوکې زموږ دپاچاهۍ دپاتې کېدویورازوو معظم ټولواک ! که زموږ شهزاده ګان همداسې په نازاونعمتونو کې دجګړې له ډګره لرې دشاهي ماڼۍ په ښونواودمرمرینو ماڼیوپه پالنګونوکې رالوی شي نوداسې و

ګڼه چې سرله اوسه زموږدشاهي ماڼۍ دبنسټ ډبرې په وتوشوې اوتاریخ........

سرلښکرلاخبرې نه وې خلاصې کړې چې ددربار دروازه خلاصه شوه یولوړرتبه سرتېری دپاچا خواته په ساه نیولي اندازیې دپاچامخې ته خبرې په ورخطااندازخبرې پیل کړې

صیب ددښمن لښکرزموږدسرحد یوکیلومترۍ ته رارسېدلی اوپه ډېرې تېزۍ سره زموږ دې خواته راروان دی که سرله اوسه یې مخه ته ورروان نه شو نوزموږ له سرحده به راداخل شي اوزموږ پاکه خاوره به په خپلو قدمونوناولې کړي

په دربارکې شورجوړشوټول پا څېدل سرلښکر دملکې اوپاچالاسونه ښکل کړل اوبې له څه خبرو له درباره په منډه ووت.

* * *

دپاچا هۍ په سرحدکې له دولس ساعته سخې جګړې نه وروسته ددښمن لیکې کډې وډې شوې او سرلښکر یې د پاچا هۍ د سرلښکر د یوغیشي ښکارشو هره خوا ددښمن دسرتېرو امبارونه جوړوو هره خوا ویرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کرېږي او رېدل کېدي نو رنو د پاچاهۍ سرتېرو ته يو ازې د دښمن تعقيبول ورپاتې وو ، ټوله شپه په ښار کې نښتې راونې وې د دښمنانو پاچا او ملکه هم په تيارو کې په تېښته بريالي شول د سهار دلمرراختو سره دلښکرمشر د پاچاهۍ بيرغونه د ښار په ټولو لوړ زبرجونو ورپول بيا په اس سپور شو او د زندان دروازه يې ماته کړه د زندان نيمايي برخه هم د ده د لښکر هغه سرتېري وو چې د تېروجګړو په مهال د ښمن نيولي وو ، سرلښکر ته ټولو زند انيانو په خوښۍ غاړې ورکولې او خولې يې له خوښۍ وازې پاتې وې سرلښکر د زندان د يوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړ او دروازه يې خلاصه کړه د پېلوځې په تتته رڼا کې يې په يوه بندې سترګې ولګېدې چې په لاس او پښو کې يې زولنې وې ، سرېې ځوړند اچولی وو ، سرلښکر د هغه سر له زنګون رااوچت کړ بندي چې په مخ اولاسونو يې د زخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل د سرلښکر خوله له حيرانۍ وازه پاتې شوه ، توره او خنجرېې له لاسه پرېوتل او بندي يې په غېږ کې ټينګ کړ

زما شهزاده ! زما دزړه سره !زمريه !زما فکرونه غلط وو ما فکر کاوه چې ته به مو ږ نه پټ د پاچاهۍ په ماڼۍ کې د عيش او خوښۍ ژوند تېروې ما و بښه ژوندی دې وي زمو ږ معظم ټولواک ، راځه ته نوربندي نه يې راځه ښاغليه !چې د دغه ستر بري زېری خپل دربار ته کډه يوسو د سرلښکر له سترګو اوښکې راماتې شوې او د شهزاده د زولنو په ماتولو بوخت شو.

١٣٨٨\٢\١٦

وروستی فصل

په خپل ورځني مهال ويش کې يې د شپې يوه اوږده برخه د خپل نوي داستان د ځينو برخو ليکلو ته ځانګړې کړې وه.

هغه به چې ما ښام ناوخته د ورځپاڼې له دفتره کورته راغی نو د ورځنيو تود و پېښو او خبرونو ليکلو به يې ذهن دومره خوړلی وو چې د کورنۍ د غړو سره به يې هم په ورين تندي خبرې نه کولې د ډوډۍ تر وخته به يې په يوه اوبله ځا ن بوخت ساتلو په ذهن کې به يې لاهم ورځنۍ پېښې او خبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ او مجرد ژوند کې دومره فکري او خاموش وو چې ډېر د پاخه عمر او سپين ږيري کسا ن هم داسې نه وي خو کله يې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستا ن پيل کړ نو طبعه يې ترپخوا هم ناارامه شوه او ديوه ناکا م مين په څېر به يې چرتونه وهل ورو ورويې د کورنۍ غړي هم ورسره بلد شول او هغه يې په دې اړه سپيناوي ته نه مجبورولو له ډوډۍ خوړلو وروسته به سيخ خپلې کوټې ته ننوت وربه يې ځا ن پسې بند کړ او د داستان په ليکلو به بوخت شو ډېرې پاڼې به يې توري کړې خو چې د لوستلو وروسته به يې خوښې نه شوې ټولې به يې څيرې کړې او ليکنه به يې له سره د خوښۍ په څرګندولو پيل کړه تر هغه به په ليکنه بوخت وو چې د خپل داستان له اتلانو سره به په خپله په خوب کې روان شو له هغو سره به يې خبرې پيل کړې هر يوه به ورته چيغې وهلې چې داستان يې زرخلاص کړي ډېرو به ګيله ترې کوله چې ولې يې کېسې د ښار زرګونو خلکو ته رسولې.

سهار به چې ليکوا ل د خوبه راپا څېده نو ګڼې پاڼې به تر ښه لاندې پرتې وې نن ما ښا م يې د ورځپاڼې د مدير نه اجازه وغوښته او ورته ويې ويل چې د داستان وروستی فصل ليکي هغه د خپل دې داستا ن په سبب د ورځپاڼې په مدير دومره ګران وو چې هر غوښتنه يې منله نو ځکه خو يې نن هم اجازه ورکړه چې د داستان وروستی فصل بشپړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لارويې په ذهن کې بېلابېل فکرونه ګرځېدل هغه مجبوروو چې نن شپه دداستان اتل ووژني هغه کس چې دتېريوه کال نه راپه دېخوا د هغه دنيمو شپو ملګری وو اودزړه کېسې يې ورسره کولې په وروستي فصل کې ددا ړه مارانوله خواددا ستان شريف اتل له ټولو ملګرو سره وژل کېدولو.

هغه له ځان سره فکرکاوه لکه په رېښتيا چې بيګاته قتل کوي ځان ورته يو قاتل ښکارېده هغه دداستان په پيل کې دمقدمې په ډول ليکلي وو چې دايورېښتني داستان دی خود ايوازې د ه ته معلومه وه چې په څومره مهارت يې په يوه خيالي داستان دورځپاڼې له مسئول مدير نه نيولې ترهرعادي لوستونکي تېرايستلي دي.

دداستان اتل ورته دومره ګران شوی وو چې اوس ورته دوروستي فصل ليکل له حد ه سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې يې بايد هغه وژلی وی.

دشپې ناوخته يې دکوټې ورپه ځان پسې بند کړ په سپينو پاڼو يې څوځله قلم وخوځولو خو داتل دمرګ صحنې ته به چې ورلنډ شو بيابه يې زړه درد وکړ دبدماشانو دډلې پياوړی قاتل به چې د اتل ځېره دتومانچې په دوربين کې راوسته نودهغه قلم به ځای په ځای په پاڼه مېخ شو شاپه تخته به اوړود وغځېد اوپه ګوتوبه يې لړزه راغله له ځان سره به يې په لوړاوازخبرې پيل کړې.

دهغه په ځای زه دوژلووړيم مادرورځپاڼې ټول لوستونکي ددروغو په يوه خيالي داستان وژړول نوربايد هغوی ته حقيقت ووايم اوبښنه ترې وغواړم زه نشم کولی هغه بې ګناه ووژنم يوازې ددروغو ګناه مې بس ده نه غواړم يو قاتل شم.

بياپه ځای کې راکښناست ګوتواوقلم يې له پاڼوبل خوا زورکاوه له مجبوريته يې قلم په سرپوښ کې بند کړ دداستان لوستل يې يوځل بيا له سره پيل کړل نيمه شپه کېده چې ټولې پاڼې يې ولوستلې اودوروستي فصل سپينې پاڼې ته راورسېد زړه يې دداستان په ليکلوله پښيمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبوروو چې دداستان وروستی فصل وليکي اودداستان اتل له خپلوټولو ملګرو سره ووژني خودقتل خبره به يې په زړه دغشي په څېرولګېده.

په سترګويې تپه تياره شوه بيايې دکوټې دېوالونوته وکتل اوچيغې يې کړې.

زه قاتل نه يم !هغه هېڅ ګناه نه لري دداستان وروستي فصل ته رسېدلی يم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کوميډي دی که تراژېدي نه....نه داهرڅه لاهم زما په واک کې دي بايد خپله دداستان وروستی فصل شم.

قلم يې راواخيست بې اختياره يې په ليکلوبوخت شو په څوشېبوکې يې شپږ اوه پاڼې تورې کړې په تندي يې په يخه هواکې دلومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې دداستان وروستي فصل ته يې دپای ټکی کېښود نيته يې وليکله اوپه بېړه اوچت شوله مخامخ الماری نه يې يوه نوې تمانچه راواخيسته اوخپل تندي ته يې برابره کړه په کوټه کې له يوه درانه اوازسره ليکوال دوروستي فصل په پاڼو پرمخې راورغورځېده.

دورځپاڼې لوستونکې سباورځ دورځپاڼې ترلاسه کولوپه انتظاروو اوکله يې چې دداستان دوروستي فصل لپاره دورځپاڼې پاڼې واړولې نوپه ځای يې دليکوال تصويراوناڅاپي مړينې خبردوروستي فصل په نوم خپاره شوي وو.

۱۳۸۸\۱۱\ ۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني

که داز پری ډېرنه لس کاله وړاندې پرې شوې وای نو شاید چې دزندان نه له وتلو وړاندې به یې له ډېرې خوښۍ ساه ورکړې وه خو اوس چې دولسشمر دفرمان سره سم دهغه دزندان د بیرش کلن ژوند پای ته ورسېد نو دده لپاره کومه نوې او په زړه پورې خبره نه وه.

ادم خان اوس هغه پخوانی ادم خا ن نه وو چې هره شپه به یې کوراو بچیانو په یادله سترګو اوښکې روانې وې هغه اوس دابیخي هېرکړي وو چې هغه یو وخت دیوې شتمنې کورنۍ غړی وو او دښه ژوند خاوند وو له زندان او دغه تکې توري کوټې سره یې دومره عادت اخیستی وو چې نورنو دازاد ژوند خیال هم ورسره نه وو له زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې له خپلې معشوقې نه جدا کېږي ،دېرش کاله چې یو څوک له خپلې کورنۍ او خپلوانو ورک شي او دهغه غوندې په زندان کې عمرتېرکړي نو دهغه زړه به خامخا ددردونو په کرونده بدلېږي

ولسمشر به خدای خبرد کومې خوښۍ په ویاړ دغه مجرمین معافي کړي وو کنه هسې خو اخترونه پخوا هم تېرېدل خو دادم خا ن غوندې زندانیانو ته یې رښتیا هم کارکتلی وو

ادم خان لا په دغه ذهني کشمکش کې وو چې یوه سرتېري دروازه ور خلاصه کړه یوه جوړه جامې یې په مخ کې ورته وغورځولې او په خنداډوله لهجه یې ورته زیاته کړه:

ـ پاڅه خبرنه !اوس دې لکه چې کورته زړه نه کېږي ادم خان په رډو رډو سترګو سرتېري او بیا جامو ته وکتل خو هغه ورته بیا یو قدم راوړاندې شو.

هسې ولسمشرپه تاسې مردارخورو مهربانه شو پاڅه په نیم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کوراوخپلوا ن به لرې، کنه بیا پخواني یادونه درته تازه کوم دپخوانو یادونو په اورېدو سره ادم خان په ځای کې رانېغ شو

ـ ځم صیب ځم.....هسې پښې مې لږدردکوي !

***

په کلي کې سهاروختي شورما شور وو هرچاد اختر لپاره تیاری نیوله دقربانۍ مالونو په هرانګړ او مال ځای کې بغارې وهلې دجومات ملاصیب په لاسپیکر کې ویناکوله او خلک یې ښو کارونو او دقربانۍ فضلیت او یودبل سره پخلاینې ته رابلل په همدې شېبو کې یوډنګروچ کلک انسان چې لویه خبرنه ږیره او زېړرنګ یې لرلو او دچرسي غوندې ښکارېده کلي ته ورننوت له شانه یوه ډله شوخ ماشوما ن ورپسې وو او دلېوني لېوني نارې یې پسې وهلې.

ادم خان په دې دېرشوکلونوکې هرڅه هېرکړي وو خود خپل کلي نوم یې نه وو هېرکړی په ښارکې یې هم خپل پخوانی کورپیداکړ خو پیره دار ورته وویل چې دکورمالکان ټول داختر لپاره کلي ته تللي دي

دیوه لوکس او ښکلي کوردروازه یې ټک ټک کړه په لومړي ځل یې په زړه کې سبک پیدا شو زړه یې درزا پیل کړه دخپلې کورنۍ ددېرشو کلونو پخواني یادونه یې په ذهن کې وګرځېدل په سترګوکې یې اوښکې راماتې شوې ددروازې ددویم ټک ټک سره دانګړنه دچادپښو ښکالو اواز راغی او بې له ځنډه دروازه خلاصه شوه یوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظر وکتل او په غوصه یې خبرې پیل کړې

مردارخوره ولې زنګ نه وهې چې ددروازې رنګونه الوزوې نن ورځ دسوال او سوالګرۍ نه ده چې ته دلته ولاړیې وام څه ددې ځایه ورک شه که نه دپسه په ځای به دې قرباني کړم

ادم خان یو قدم وروړاندې شو په شمېرلو الفاظو یې خبرې پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ځوانه !ته زما خپل یې زه سوالګرنه یم خپل کورته راغلی یم ځوان وخندل او زیاته یې کړه
واه واپکه دادې لابله سپکه اوس دکوردعوه هم کوې وام ځه په جومات کې کېښنه چای هم وڅښنه او خلک به پیسې هم درکړي ځه له دې ځایه دې دابده ښېره دې ورکه کړه چې زموږ ماشومان به وویروې !
په سترګو کې داوښکو بهیر رامات شوا و دځوان په اوږه یې لاسونه کېښود ل
بچوزه سوالګرنه یم ادم خان نه یم خپل کورته راغلی یم ځوان یو قدم تر ې شاته شوا و په شونډو یې قهر جنه موسکاروغوړېده.
ځه خبرنه ددې ځایه ورک شه زما ادم خان لالا خو یې دېرش کاله وړاندې شهید کړ بیا زه دومره جاهل یم چې خپل ورورونه پېژنم په ټېلوټېلو یې له دروازې نه لرې کړا و دروازه یې بنده کړه.
زړه یې دکانې په ښېر کلک شوبېرته په راغلې لار روان شو دخپل کشرورورعظم خا ن خبرو یې په ذهن کې شورجوړ کړی وو پرلپسې تندیکونه یې خوړل لس پنځلس ګامه نه وو تللی چې له یوه تندیک سره په ځمکه راولوېدا و له خولې یې سوررنګه وینې داره وکړه.
کتیبه لیکونکی
هرسهار به چې دپوهنتون په لور روان شوم نوضروربه مې په لاره کې دهغه ځوان کتیبه لیکونکي پوښتنه کوله او ځو شېې به یې په واړه کې دکان کې ورسره تم کېدلم.
دهغه په کوچني دکان کې به دمرمرینوډبرو سپین ګرد خور وو خوله او پزه به یې په دستما ل تړلې وو اوزه به یې هم په خبروسم نه پوهېدم خوترټولو په زړه پورې راته هغه بیتونه وو چې دنوو قبرونو لپاره به یې په نوو کتیبو لیکلي وو او هرلاروي به له دکانه بهر ورته بوخل خامخا کتل.
دیو ځو بیتونو په لوستلو به مې دغه نړۍ په سترګو کې تته شوه هرڅه به راته پیکه ښکارېدل په کتیبو ټول لیکل شوي بیتونه دومره دردونکي وو چې یوه شیبه هم ترې زړه نه صبربېده ددنیا دبدرنګۍ او دا خرت ښکلا ټولې خبرې پکې بیان شوې وې.
په ژوند لیکونو کې دښاره پرمشهور کسا ن هم وو چې کتیبه لیکونکي ورته په خپل ذوق او ځانګړې ډېزاین د هغوی ددې نړۍ وروستۍ پتې پرې لیکلې وې.
ددغي دردونکو بیتونو ټاکنه دکتیبه لیکونکي دځانګړي زوق څرګندونه کوله یو څو بیتونه به یې ستاسې لپاره هم راوړم.

په مزارمې ولې پټه خوله تېـــرېږې
سپېرې خاورې خومې غېږکولی نشې

***

داپه یاد دمحبت درسره واخله
دژوندون شمعه به مړه وي مونږبه نه یو

***

راشه په سلګو کې دکفن غوټې مې پرانېزه
هغه سترګې پټې شوې چې ته ترې شرمېدې

***

ګورهم وران نه کړ ستاتصویرزما په سترګو کې
خو اخبرمېږیانو کړه راجوړه نرۍ لاره په سترګو

***

په ژوندون دې چې زما ونه کړ قدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پس له مرگه مې بيامه ژاړه په قبر

***

قبرسوری کړه حال مې گــــوره

په خمارو سترگو مې پربوتل گردونه

همدا سې نور دې تـه ورتـه بيتونـه چې دډيري لرغونو شاعرانو وو پـه مرمرينو کتيبـو ليکـل شـوي وو چې لوستونکو ته به يې د مرگ ښېره اوډهډيرې درد نه چوپتيا يادوله.

هغــه دومــره شــهرت تــه رســېدلی وو چــې دښارډېروعمرخوړو کسـانو به لاپــه خپــل ژونـد هـم دشـناختې جوړولو ډيزاين اوليکنه ورکوله هلته له هرچانه دا خبره هېرېده چې يوازې بوډاگان د مرگ خولې تـه نږدې خلک دي.

ځکه هلته دماشومانو ،زلمو ، دځگړو دشهيدانو او بوډاگانو ټولو ژوند ليکونه موجود وو اودهر چا د مرگ نېټې يې پـه مرمرينو کتيبو ليکل شوې وې زه په پوره باورويلی شم چې له دنياوي چاروبـه مې زړه مـات شـو نوهلتـه بـه ورغلم اويوه شېبه به مې دهمدغه ناليدلي موجود په اړه سوچونه کول.

نورنو دواړه دومره سره اشنا شوي وو چې دځينو کتيبو په ډيزاين اودرنگ پـه انتخـاب کې بـه يې هـم زماسره مشوره کوله اوپه ساعتونو وخت به مې دهغه له گردونو په ډک دکان کې تېرېده.

دهغه ټول مشتريان داسې کسان وو چې خوښې بـه يې نـه پېژندې د ټولو بـه ځوک مړه وو اويابـه يې لـه وړانـدې دکتيبې لپاره ليکنه ورکوله.

يوه ورځ دجمعې په ماسپښين دهغه خوا ته ورغلم زما په ورتلو پاځېده اودلومړي ځل لپاره يې پـه خندا غـاړه راکړه لوی لوی بريتونه ،وروځې اوبانه يې دمرمرو په سپين گرد لړلي وو.

مالابله خبره نه وه کړې چې يوې لويې مرمرينې کتيبې ته يې اشاره وکړه.

ته وگوره نوی ډيزاين دی!

ددکان پـه کـونج کې ابنبي کتيبې تـه نږدې ورغلم چې پـه سرکې يې دنوړو دردونکو بيتونو پـه ښېربيتونـه راغلي وو ټوله مې په بيړه ولوسته لاخلاصه کړې مې نه وه چې د درد يوڅپه راباندې راغله داڅه کوې خپل ژوند ليک دې په ژوندون ليکلي !؟

هغه بيا وخندل.........

ملگريه !په ژوند هېڅکله هم اعتبار نشته.

هسې نه چې بيازما په ذوق برابرکتيبه راته څوک ونه ليکي.

هغه خپل ټول ژوند ليک په نوي ډيزاين ليکلي وو خودوفات نيټه يې په قوس کې خالي نيـولي وه دکتيبې پـه لوستلو دومره وو ېرېدم چې په بدن مې لړزه راغله.

خو هغه بيا غيږ راکړه.

ويرې اوفکرته اړتيانشته مرگ ماته اشنا دی زه اومرگ هره ورځ ددوو ماشومانو په ښېريودبل سره لـوبې کـوو زما ټول عمرد مرگ په ياد تېرشوی زمادژوند يوه شېبه هم ددغې ښاغلي دياده خالي نه ده نو بيا ولې تـرې وډارشم که نن نه وي نو سبا به خامخا غاړه ورکوم.

هغه په مادومره ا ثروکړچې دمرگ ياد به هرځای د سيوري په څېرراسره روان وو په اونۍ کې بـه يو يـا دوه ځلـه دښارلويې هديرې ته ضرورورتلم کتيبې مې لوستلې او په دعا مې لاسونه اوچتول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه اونۍ وروسته بیا هدیرې ته لاړم د هدیرې په لمن کې یوه نوي قبرزما پام ځانته واړولو چې ښکلې مرمرینه کتیبه پرې ولاړه وه او په پنجره کې یې درنګ بوتلونه او واړه برسونه دواښو په سرپراته وو.
دعادت سره سم مې دکتیبې په لوستلو پیل وکړ لانیمایي مې نه وو لوستي چې د سرویښته مې نیغ راودرېدل داهماغه کتیبه وه چې یوه اونۍ وړاندې مې دهغه په دکان کې لوستې وه. لوستوته مې دوام ورکړ خواوس هغه خالي ځای په یوه نیټه ډک وو او ترځنګ یې دکتیبه لیکونکي دسرطا ن ناروغۍ یادونه هم شوې وه.
١٣٨٨\١\٣

پـه زندان کې زېږېدلی ماشوم

دماشومې غوټۍ ټول عمرله ١٨ میاشتو څخه زیات نه وو دښارپه زندان کې ترټولو کوچنۍ زنداني وه بلـه داچې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وګرځي اودنوروبندیانوخونوته ورشي له نامه سره یې هرزنداني اشنا وو کله چې به څوک دخپلوزندانیانوپوښتنې او احوال اخیستنې ته راغلل نویوځل به یې وړوکې غوټۍ هم ښکلوله او په لاس کې به یې یوڅه ورکول.
هغه په زندان کې ترټولو کشره زنداني وه.
سلمااوسدوخا ن چې کله پولیسوددوومجرمینوپه نوم په دغه زندان کې واچول نودا هغه شپې اوورځې وې چې دواړه په یوه اوبل دزړه له کومي مین وو سلما په لومړي ځل پـه خپلورګونوکې دیوې رېښتنې مینې خوځښت حس کړی وو هغې له سدوخان سره واده وکړ خودژوند خوږې ورځې اوشپې یې په زندان کې تېرې کړې اودمینې لومړۍ میوه یې همدا غوټۍ وه.
غوټۍ دزندان په تنګه فضاکې د سلما اوسدوخا ن له غېږې روټوکېده یاکـه لرېـل ډول وواېو هغه ددوه داسې انسانانولوروګټل شوه چې دتیارو داوږدومزله نه یوې روښنایي ته درسېد وسره سم یې خپل لومړي قدمونونه بیاپه یوه تیاره واټ کېښودل دغوټۍ لومړۍ ژړا هم د هغه زندان په چاپېریا ل کې اوچته شوه چې لـه کریږو او سړو اوسیلو سره له پخوانه اشنا وو اوبیاداسې وخت هم راغی چې غوټۍ ټولوزندانیانووپېژنده اوهرچابه نازورکولودخپلواولادونوتننده به یې پرې ماتوله.
هغه به ډېرځله دالاهو په ځای دزندانیانوساړه اوسیلي او د زولنو شرنګا اورېدله حتی چې دخپل زنداني پلارا ویامورغېږې ته به هم ورغی نو هغوی به ورته دحسرت اودرد له اوښکواواوسیلو پرته بل څه نه ډالۍ کول
.
ډېرځله به چې غوټۍ دزندان په دهلیزونواوانګړکې ستړې شوه نودسلماغېږې تـه بـه یې پناه وروړه سلما بـه دزړه غوټۍ دزولنوپه شرنګهاراوده کړه ا وخپله به دسړواوسېلوسره پخوازمانوته لاړه...
پـه اورکې هغه څوک سوزي چې اورپرې بلېږي هوځکه خودسلمادښکلااوجما ل لـه زوره هغه څوک خبرووچې پـه ژوند کې یوځل دهغې دلیدوویاړورپـه برخه شوی وو ددې ما حول نږدې کلي کورونه څه چې دښارپه لرې څنډوکې هم ډېروخلکودهغې صفتونه کول.
کـه به د هغوی په ګاونډکې دبل چا دښکلاستاینه هم کېدلـه نودسلماښکلادهغوی لپاره یولوړمعیاراونمونه وه اوویل بې چې دسلما په څېرښکلې ده هغوی ملامت نه وو دسلما په څېره کې فطري ښکلا غزونې کړې وې دغرونوطبعت، رنګ اوبوی یې درلود دسلماپلاریوشتمن کوچی وو خوخدای خبرچې ولې یې دغرنې ژوند نه زړه تورشو ټول مالونه اورمې یې وپلورلې اوبلاخره یې دښار په دغه برخه کې یو کوروا خیست یوکا ل وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خپل بچيان ښوونځي ته واستول سلما هم په کوچنيوالي کې په زده کړو پيل وکړ خو خبره چې دهغې ترشل کلنۍ ورسېده نو په طبعت کې يې هغه خويونه نه وو پاتې کوم چې غرنۍ اوکليوالې پېغلې وربانداې ښکلې وي، دښار په رنګ لمبېدلې وه اوحتی تردې چې په ښاري سينګارکې يې تربل هرچا زيات افراط   کاوه اودخلکو سترګې يې په زور ځانته وراړولې له دولسم نه ترفارغېدو وروسته يې پلار ديوه سوداګرزوی ته ورکړه داپرېکړه دسلما دخوښې خلاف وه خو دپلار سترګې يې دولوړپرېمانه پيسو پټې کړې وې.

 له واده يې څومياشتې نه وې تېرې شوې چې سلمادلومړي ځل لپاره خپل خطرناک پلا ن عملي کړ اودتل لپاره يې له خپل مېړه نه ځا ن خلاص کړ.

 داسې وو چې يوه شپه يې مېړه په خواږه خوب اوده وو نو دتمانچې په مرمۍ يې دهغه دخوب موده دابديت لپاره وغځوله.

 دخپل خاوند دګڼو شتو سره له يوه بل نوي ملګري سره وتښتېده له دويم مېړه سره يې همداسې لوبه وکړه دپيسو په وړلو يې له دريم ملګري سره واده وکړ.

 نورسلمادا ښېرکړې وو چې هغه څوک اودڅارلورده د هغې په سرېوازې دپيسو اوشهرت ګټلو خمار خوروو خو په ځنګ کې يې دخپلې ژبې اوښکلا له جادو هم پوره کاراخيست خپل کوراوخپلوان ترې هېروو اودښکلا په زوربه يې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

 پوره يوکال يې له دريم مېړه سره تېرکړ هرورځ به يې دښارپه پارکونوکې ورسره مازديګري چکرونه وهل خو په دې يوه کال کې هم داولادمورنه شوه يوه ورځ دخپل خاوند سره له چکره وروسته دښارېوه هوټل ته دډوډۍ خوړلولپاره تللې وه چې دهوټل په د هلېزکې يېيې په يوه ښکلي ځوان سترګې ولګېدې په هماغه سرسري کتوکې يې خپل دکاکا زوی سدوخان وپېژندلو هغه څوک چې دماشومتوب ډېرې سپېځلې شېبې يې ورسره تېرې کړې وې اوبيابه دژمي په موسم کې درې مياشتې ددوي کورته ددرس وېلولپاره راته.

 دسلما په زړه کې ددرد يوه څپه تېره شوه سدوخان ته يې په ځېرځېروکتل په سترګو کې يې سره وپېژندل خو سدوخان په حيرانۍ سره راپاڅېد سلمااودهغه خاوند ته يې ستړې مشي وويل اوبيا په بې   صبرۍ دسلما خواته ورلنډشو.

 ا خردومره بې حيايي اوسپيتوب تا دافکرهم ونه کړچې اخردچالوروې اوڅه دې وکړل ؟

مونږه په ښارکې پښتوا وپښتونواله وبايلله خوعزت مو په خپل لاس کې وو.

سلماوخندل..........

 سدوصيب داړې خبرې دي مادرته وېل چې غواړم ژوند مې ديوه ښکلي فلم په څېروي ماهماغسې ژوند وکړ دژوند په فلم کې زه اوس هم يوه اتله يم.....

 دسدوخا ن په سردرد راغی خپله ماضي ورته ديوه خوب په څېرښکاره شوه اواوسنۍ خبرې هم ورته دخوب نه کمې نه وې په فکرونوکې ډوب شو خو سلمابيا وروړاندې شوه خاوند ته يې په اشاره دتلوامروکړاوسدوته يې مخامخ وکتل.

 زه بيا هم له تاسره په پخوانيووعدوولاړه يم خوشرط به داوي چې زمادليدوپه اړه دې چاته له خولې حرف هم ونه باسې.کنه زه بيادا هېروم چې ددواړووينه يووخت سره شريکه وه.

 سدوخان لاپسې حيران شو سلماورته بيا هم دپخوا په څېرښکلې ښکاره شوه لکه وخت چې دهغې دښکلا له بـــــن نـــــه يـــــوه پاڼـــــه هـــــم نـــــه وي رېژولـــــې.

دښارپه ځينو هوټلونو اوپارکونوکې يې بيابيا سره وليدل سدوخان که هرډول وو خو سلمااحساس کړه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوې ښکلې ښځې تر څنګ یوه ماهره قاتله هم ده خواوس یې چې په رېښتني ډول په یوه داسې چاړه بایللی چې ماشومتوب یې ورسره تېرشوی وو.

دلومړي ځل لپاره دیوې رېښتنې مینې احساس چې پخواني یادونه او اوسني خواړه دواړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل دربیم مېړه هم دنورودوو په برخلیک اخته کړي.

همداسې وشول دهغې دربیم مېړه په روغتون کې له ځوخبروورو سته دژوند وروستۍ سلګۍ وهلې او ادله خپل رېښتیني مین سره له ښاره دتیښتې په حال کې وه چې پولیسو دواړه ونیول او دویمه ورځ دپولیسو له جنایي څانګې دلته دښار ترټولو لوی زندان ته راوړل شول.

١٣٨٨\١\٥

جلال اباد هاشمي پلازه

له ویني ترمیني

دښارلوی روغتون اوزمونږ پوهنځی دومره سره نږدې وو چې ډېر ځله به دناروغانو ویرونه اودعا جلوناروغانو دامبولانس اوازونه رارسیدل یوه کوچني واټ ته ورته ساحه زمونږ دپوهنځي اورغتون ترمینځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتون نه دې دناروغانو کوم پایواز زمونږدټولګي ور دویني دغوښتلو لپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولګیوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي یا دپوهنتون لوړپوړ مسئولینو اونا شنا استادانو هم وروټکولونو هرچا به فکرکاوه چې بیا کوم کس دناروغ لپاره وینه غواړي.خویوجوت توپیرداوو چې دناروغ یاپایواز رنګ به دمړي په څېرزېړاوښتی ؤاوپه دمه دمه به یې داسې خبرې کولې چې ژوړې بې وسۍ اوعذرته ورته وې. دغه کسانوته به ډېرځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خوځیني استادان چې لږنرم غوندي ؤاویاهم دخپل ژوند په او ږدوکې له داډول ستونزې سره مخ شوي ؤنو اجازه به یې ورکړه چې ټولګي ته رانوځي دهغه په لاس کې به یې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بیابه یې زمونږخواته راوکتل هلکانو دغه فلانی ګروپ وینه څوک لري له دغه کاکا سره ترروغتون لاړشئ اودخدای په رضاوینه ورکړئ.کومې شوخې نجلۍ یا هلک به نرې پوښتنه وکړه.

استاده څومره وینه غواړي ؟

داستاد په ځای به همغه کس ځواب ورکړ.

ورېښودومره وینه پکارده باوروکړی چې دروغتون دوینې په بانګ کې یو څاڅکې وینه هم نشته کنه دلته نه راتلم .

دویني اندازه به که له دوه سوه سي سي کمه وه نو ډېرټولګیوالو به لاسونه اوچت کړل چې ډېربه یې شوخ هلکان وو. اودابه یې له ټولګیو نه دوتلو ښه بهانه ګڼله ځکه چې دغیرحاضرۍ وېره به یې نه وه خوکه دویني اندازه به یې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت یې پنځه سوه سي سي ښودله نوپه ټولګي کې به یوډول چوپتیا خوره شوه هرچابه ځا ن دمېزپه سرله خپلوکتابونو او کتابچو سره بوخت کړبیا به نوپه دې وخت کې استاد په کوم چاغ هلک لاس کېښود که دویني ګروپ به یې ورسره برابرهم نه ؤمجبورؤچې داستاد غوښتنه ومني نوویل به یې چې دویني په بانګ کې دویني ګروپ بدلیدلی هم شي.

دویني غوښتونکي اکثره بوډاګا ن اوزړې ښځې وې داسې هم کېدل چې یوکس به ولاړ وو اوبل به کاغذ په لاس دټولګي په مخ کې دویني غوښتولولپاره ودرېده کوم شوخ هلک به لازړه وکړاوپرې غرېبه یې کړ........

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه کاکا ! دلیلیې دلوبیا اوو ریجوبه څه وینه وي هسې نه خدای مکړه ناروغ دې لابد ترکړي په دې خبره به ټولو وخندل خو استاد به چې دقرباني، خواخوږي، خیراو ثواب خبره رامنځته کړه نو دټولو خندا به غلې شوه.

یوه ورځ مې ښه په یاد دي دپنجشنبې ورځ وه دویم ساعت وو استاد دیونان دلرغونو ادیانو په باب خبرې کولې او داتن د ربالنوعانو څیرې او کړه وړه یې یې زمونږ لپاره انځورول.

رب النوعه یوډول غیرطبعي انسان وو چې هغوی خپل خدایان ګڼل د لمر راختو او لمرپریوتو، ورځې، شپې د باران او طوفان راوستلو قدرت یې په لاس کې وو ډېر ځله به چې ددغه وګړو په وجود کې دبوډاتوب نښې څرګندې شوې نو درب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلو دوستانو سره به یې مخه ښه وکړه داتن دپراخه ځنګلونو خواته به ولاړل هلته به یې له دنیاوي چارو زړونه راټول کړل دنفس په تزکیه او ریاضت به مشغول شول خو کله به چې ښېخي بډاتوب او دمرګ ترپولو ورسېدل نو بیا خپله دعبادت وړ ګرځېدل نورو وګړو به یې درناوی او عبادت کاوه او درب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځای ته رسېدلي وو چې دڅنګ کړکۍ یې ټک ټک شوه له ټک ټک سره له سلګونو پېرېوو راندې زماني څخه بیرته حال ته راغلو.

یو د پاخه عمرخاوند چې په ږېره کې یې توراو سپین تارونه سره برابر وو اوله څېرې نه کوم لوړ رتبه ماموربنکارېده په لاس کې سپینه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترګو تېره کړه او بیا یې مونږ ته وکتل او وویل !...مثبت B شپږ سوه سي سي څوک حاضر دی ؟

که څه هم کله مې وینه نه وه ورکړې خو ګوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خو استاد ورسره واستولم.

له راغلي کس سره دوینې دبانګ په ځای مخامخ دعا جلو ناروغانو یوې کوټې ته لاړم ددواړو په ننوتلو یوه یو د پاخه عمره ښځه او دوه ماشوما ن چې دناروغ کټ ته ناست وو پا څېد ل ما ته یې ښه راغلاست وویل.

بیا سپین ږیري کس چې زه یې راوستلی وم زما په اوږه لاس کېښود بچېه ! ته دپو هنتو ن محصل یې زه هم دپوهنتون پخواني استاد یم خو اوس شخصي کار او بار لرم دامې مېرمن او دادوه مې زامن دي چې مشر ایمل او کشر اجمل نومېږي او دا چې په کټ کې ناروغه پرته ده زما مشره لور رڼا جانه ده هسې خدای وساتلو له ترافکیې پېښې سره مخ شوې ؤ وینه یې ډېره ضایع کړې ښی مټ او پښه یې ډېرژوبل دي امید دی چې ستا وینه به صحت ورکړي.

نجلۍ دپلار په خبرو سترګي وغړولې لومړی یې هغه بیا یې ما ته وکتل سره د دې چې په سترګو کې یې ددرد څپې خورې وې خو لاله وړاندې یوډول عجیبه مننه او ځلاپکې نغښتې وه ما دغه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړ پلاریې خبروته دوام ورکړ.

بچېه ! په روغتون کې مې وینه پیدا نه کړه بانګ هم له وینې خالي شوی دی ځکه مې تا ته زحمت درکړ دوینې بانګ ته لاړو ډاکتر شپږ سوه سي سي وینه راڅخه واخیسته نږدې نیم ساعت بهرانتظار وم وروسته همغه کس بیا راغی زه درڼا په فکرکې وم په زړه کې مې یوډول نوي درد غزونې کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود.

بچېه ډېره مننه!

دلو رحالت مې ښه دی خو درڼا موریو ځل بیا ستا دلیدلو هیله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم درڼا په کوټه کې ټول راته پا څېدل رڼا هم دبسترله بالنبت یو څه سرراپورته کړ په ټیټ او ازیې مننه وکړه او بیا یې په سترګو لاس کېښود ه موریې ترخپل څنګ راته کېنا ستلو اشاره وکړه په څوکۍ کښیناستم او بیا په خبرو شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچیه ! ته محصل یې ستا له دغه قربانۍ منته رڼا لورمې سږکال له دولسم ټولګي فارغېږي بختوره ده چې ستاغوندې یوه همزولي یې وینه ورکړه مورېپه دې ښارکې مسافر یو کنه کومې خواته به مومندې وهلې ستادغه قرباني به تل زمورېپه یاد وي په دې خبروکې ووچې یوې نرسې د رڼا موراوپلار بهروغوښتل په کوټه کې زه ،رڼا او د هغه دوه وروڼه پاتې شوو.

درڼاسترګې نیم کښې پاتې وې په ټوله کوټه کې وژونکې چوپتیا خوره وه شیبه پس یې ترژبې لاندې وویل منته......اونوم...دې ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې کوي ځواب مې ورکړ

احسان.

بیایې وویل

ښکلی نوم دی.

یو شیبه بیاچوپتیاشوه زړه مې راغونډ کړترې ومې پوښتل.

زخمونه دې درد کوي ؟

ځواب یې راکړ.

زخمونه به مې ښه شي خوفکرکوم چې یودرد به دتل لپاره زما په وجود ې پاتې شي.

کوم درد ؟

دوره خواته یې وکتل اوبیایې په ډېرزحمت سترګې ماته راواړولې.

دومره یې غوره بږه مه هغه درد چې تا راکړاوستا له وینې سره یوځای زما په وجود کې خورشو.

په ټول وجود کې مې یوډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رڼا ته دزړه په سترګووکتل اوددغې درد په مانا پوه شوم.

هغې بیاخبروته دوام ورکړ.

احسانه ! ته اوس هغه یوه شېبه وړاندې نااشنا زلمی نه یې داسې ښکارې چې دډېرې مودې نه دې پېژنم خو یوه هیله درځخه کوم.

ورته مې وویل

کومه هیله ؟

احسانه ماخو به کله نه هېروې ؟

له ځان سره حیران وم دومره زراو داسې خبرې دیو خوب غوندې ښکاره شوې په همدې ذهني ګډوډۍ کې ډوب وم چې بیایې خپله خبره تکرار کړه.

څنګه غلی شوې ؟

ځواب مې ورکړ.

نه ستا هیرول........ اوس زما له واکه وتلي دي

رڼاوخندل مخ یې په مړوند پټ کړلنډه شېبه بیا چوپتیا خوره وه خوډېرزربې روغ لاس ترڅنګ ایښي لاسي بکس ته وراوږد کړ په یوه پا ڼه یې دوه نمبرونه ولیکل بیایې پاڼه ماته ونیوه.

دازماتیلفون.......

خبره یې نوه بشپړه کړې چې موراوپلاریې راننوتل موریې درڼا په تندي لاس کېښود اوپلاریې زمامخې ته په کوچنې میزدمیووکڅوړه کېښوده دمیووکڅوړه مې دهغه دټینګارسره سره بېرته ورکړه اوورته مې وویل چې دې ته زمانه رڼازیاته اړتیالري تاسې چې څودلته وی زه به موهره ورځ پوښتنه کوم او د رڼا احوال به اخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټولو سره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوټې وتلم رښامې بيا له سترګو تېره کړه تندی يې غوړېدلی وو او په سترګو کې يې ګڼې هيلې په موسکا وې.
له روغتونه د پوهنځي په لور روان شوم ايله و پوهېدم چې خوارۀ دردونه هم شته او له وينې مينه څنګه راټوکېږي
.
۱۳۸۷/۹/۱۹
چک وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوښکو لمدې تابلو ګانې

دلومړۍ ځل نه وو چې دنقاشۍ په نندارتون کې دهغه تابلو ګانو تر ټولو غوره او لومړۍ جایزه ګټله
. ددغه ښار په ډېرو نندارتونونو کې د ساحل تابلو ګانو د لیدونکو پام ځانته را اړولی وو
تېر کال د ښار په نندارتون کې دهغه یوه تابلو چې دیوه قبر تر څنګ په کې یوه ښکلې ددعا په حالت کې انځور شوې
وه اوله ستر ګو یې تر پاندو بیرغونو لاندې اوښکې روانې وې یوه شتمن شاعر دنندارتون د تر ټولو قېمتي
تابلو په نوم له هغه نه واخیسته
د ساحل د شهرت یو سبب دا وو چې په خپلو تابلو ګانو کې یې تراژیدیکې موضوعاګانې وړاندې کولې او بیه یې هم
. دومره لوړه نه وه
دنندارتون د خلاصېدو نه وروسته هم د ساحل د دغه نوې تابلو صفتونه د خلکو په خوله وو په تابلو کې یو ماشوم
د پسه له شانه را لوېدلی پړی یې هم د ماشو م په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي او ماشوم چې
ژبه یې له خولې را وتلې په ځان پسې را کاږي
دا سې معلومېږي چې ماشوم په پسه سور شوی او له ډېرې مینې یې د پسه پړی په خپله غاړه کې اچولی پسه په
چمن کې د کوم پسه له ناڅاپي الوت نه وېرېدلی او له خېزسره یې ماشوم هم له شانه را لوېدلی او س چې پسه
هر څو مره منډې وهي له شانه یو څه ورپسې تړل شوي دي او نه ترې خلاصېږي په دې تابلو څوک دومره زر نه
پوهېږي خوله ژور فکر نه وروسته دیوه کوچني ماشوم او یوه ضدي پسه د مینې د کیسې له انجام نه خبرېږي
ساحل خپله هم په دغه تابلو کې کارېدلي هنر ته حیران وو او په نندارتون کې یې د خلکو دېې ساري مینې
. او تشویق له کبله ورته هغه ټولې شپې د خیال په څېرښکارېدې
په خپل مېز یې اېښې تابلو ګانې سمې کړې او له ځان سره یې غلې غلې کومه سندره زمزمه کوله شاته یې ډډه
ووهله او تر ژبې لاندې یې په خندا وویل
(چاویل چې کوږ بار تر منزله نه رسېږي))
ام.....زه وایم زما اصلي تابلو ګانې که هلته یو سم کتل څه چې د خلکو زړونه به له خندا ورته وچوي او په
. څپېړو څپېړو به زمانه هم کومه بې رنګه او بې خونده تابلو جوړه کړي
دا ټول دهغه لېونۍ زور دی چې تابلو ګانې یې د شهرت اسمان ته وخېژولم د ښار په شتمنو خلکو کې را ځم دهغې په
څېر نجونې را ته او س هر ځای سلام کوي خو دلا خبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې د ضدي پسه
تابلو ساحل د خلکو په وړاندې چېرته ورسولو او د مینه وال و د چکچکو شوریې او س هم له غوږونو نه دی وتلی په
همدې فکرونو کې وو چې د کوټې ورټک ټک شو یوه ښکلې نجلۍ را ننو ته ټوله په سرو جامو کې نغښتې وه خو په
تندي کې پرېشاني او خفګان دواړه له ورایه بر ښېدل د ساحل په لیدو یې پښه دوره په دړه ولګېده ورو سلام یې
وکړ او د سلام د مېز مخې ته ودرېده مخ یې لوڅ کړ او ساحل ته یې وکتل
......مبارک بیا هم
ساحل خپل تندی تریو کړ او مېز په سر له رنګ لړلو کاغذونو سره بوخت شو
.بیا یې تر ژبه لاندې ځواب ورکړ
د څه مبارکي نږدې وو چې خلک مې په تابلو پورې وخاندي ،داځل خو نه تابلو وه او نه ما بلو چې ته بیا مبارکي هم
راکوي هسې بې ځایه دې دومره زحمت پرې اېستلی وو او بیا دلته را تګ دې هم ددې لپاره دی چې ما وشرموې
دنجلۍ په ستر ګو کې اوښکې را ماتې شوې دوره په لوردوه درې قدمه لاړه او بیا یې ساحل ته را وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دروغجنه ماهمداشېبه په تلوېزيون کې وکتل چې په ننداتون کې زما ضدي پسه تابلوته لومړی مقام ورکړل
شو تابيا هم زما سره جفاوکړه
تېرکال دي هم مزارته ولاړه تجلی تابلوپه خپل نوم وپلورله داځل دي بيا هم ددغه تابلوسره هغه چاره وکړه. څوک
به خبرهم نه وي چې دکال دغه غوره تابلو دچاپه ګوتوجوړه شوې ده
زه دشهرت وږې نه يم يوازې ستامينه غواړم تاهغه ځل اودد ې تابلودلومړي نمبرګټلوپه اړه دزيري راکولوپه
ځای دروغ وويل هغه هم په دې سبب چې زه به له تانه دتابلوګانو دپيسو نه څه وغواړم دنجلۍ اوازنورله
قهراوغوصې نه ژړااوکريږوته ورته کېده دوره په لورلاړه زه نورستانه يم ته يونقاش نه يې يودروغجن يې دوره
نه بهرپه انګړکې يواوازجګ شو ساحل وخندل خوبيايې زرځان جدي کړ په منډه له څوکۍ پاڅېد انګړته ورغی
نجلۍ په انګړکې پړمخې په خورووروتابلوګانوپرته اوڅوتابلوګانې يې په اوښکې لمدې کړې وې
۱۳۸۸-۲-۴
ننګرهارپوهنتون

وړانګه اونکريزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاوخانه کې هره خوا دلمدو نکریزو بوی ولګېد له تبۍ ګرد چاپېره ناستو ښځو ټولو یو بل ته دخوښۍ سترګې واړولې مرجانې ابۍ ځیراغ ته نیژدې په یوه لویه کاسه کې نېکریزې لمدولې له ځان سره غلې غلې بوربنېده لکه دنورو خبرو ته یې چې هېڅ غوږ نه وی نیولی.

دمجلس دښځو سپږمې چې دنکریزو له بوی سره بلدې شوې نو بېرته یې له مرجانې ابۍ نه سترګې واړولې او په خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې دخنداګانو داسې آوازونه جګ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده.هرچا دسبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې.

وړانګې ته چې نور دهغوی خنداګانو خوند ورنکړ نو شاوهوا یې مړې سترګې واړولې له ځایه پاڅېده دتاوخانې په کونج کې یې سره بالښت ته ډډې و وهله خپل تور پړونی یې له ښی پلوه ور ټول کړ خپل پرې شوی لاس ته یې په ځیر ځیر وکتل او بېرته یې په پړونی کې پټ کړ په سترګو کې یې رڼه ځاځکی دځراغ رڼا ته وځلېدل دنېکریزو بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځایه پاڅېده له تاوخانې و وته او په انګړ کې یې په مخ یخه هوا ولګېده دسپوږمۍ رڼا ته هرڅه روښانه ورته ښکارېدل دڅاه په خوا یې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شېبه یې غوږونو ته دخوښۍ د ډزو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انګړ کې دڅاه تر څنګ دکلا دېواله ته د دېوال په تیاره سیوری کې کېناسته له سترګو یې بې اختیاره یخې یخې اوښکې روانې وې خپل پرې شوی لاس ته به یې چې پام شو زړه به یې دکانړی په څېر کلک حس کړ دتاوخانې له کړکۍ دخنداګانو آوازونه دنکریېو له ښکلی بوی سره یو ځای را تلل زړه یې غوښتل چې په زوره زوره وژاړی خو بیا به یې اوښکې وچې کړې سر به یې په زنګون کړ نه پوهېده چې څه وکړی د ډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولګېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت ګوته به یې په غوږ ومنډله.

څو شېبې نوې تېرې شوې چې دکتې ور خلاص شو مرجانه ابۍ له کوټې را و وته دځیراغ رڼاته عجیبه ښکارېده دواړه لستوڼی یې بډ وهلی وو ګوتې یې په نکریزو لړلې وې زړوکی یې دسپین سر په څنډه بند وو دانګړ خواته په بیړه راغله دلوړې برنډې په سر ودرېده.

! وړانګې وه وړانګې

څه شوې؟ چېرته یې؟

وړانګې دخپلې مور مرجانې ابۍ غږښه واورېده خو ځان یې کوڼ واچاوه ساه یې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې له ډزو څخه وروسته مرمۍ دسکروټو په څېر یو په بل پسې تېرېدې وړانګې به دسترګو له کونجو ور وکتل بیا به سلګو واخیسته.

مرجانې ابۍ بیا ناري کړې

!وه وړانګې

څه بلا وخوړې........ څه شوې ولې غږ نه کوې؟

وړانګه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځایه پاڅېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی

څه وایې دغه یم دڅا په غاړه

را شه لېونۍ لاس دسور کړه

نه ادې نه یې سور کوم

وی لورې بلا د واخلم اختر دی بیا لوی اختر ثواب لری نکریزې خو له جنته راغلې دی

...ادې ورکې کړه نه یې سور

مرجانه ابۍ یې په خبره کې ور ولوېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې مه کوه لاونګ ماما د داسې کشمیرۍ نکریزې را لیږلې دی چې تر او سه به چا لاس نه وی پرې سره کړی.
.نه ادې زما نه خوښېږی لاس مې همداسې سپین ښه دی
مرجانه ابۍ له برنډې را کوزه شوه د وړانګې په خوا ورغله وړانګه یې په تندی ښکل کړه او تر لاس یې ونیوه چې ته نه ځې زه د بیایم
مرجانه ابۍ او وړانګه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپړمو یې بیا دلمدو نکریزو تود بوی ولګېد هرچا په خپلو لاسونو یخې یخې نکریزې ابښودلې خو دوړانګې له سترګو مړې مړې اوښکې یو په بل پسې روانې وې په .ستونی کې یې ترخې ترخې سلګۍ ښکته پورته کېدې
مرجانې ابۍ د وړانګې لاس د نکریزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانګې په ټول زور وخپل لاس دخوشی کولو ...ناکامه هڅه کوله نه یې سور کوم نه یې سور کوم بلا په دې نکریزو
مرجانه ابۍ په قهر شوله
وه تندر د و وهه په سر کې دې سپین ولګېدل خو دماشوم توب له خویو نو وانه وښتې درته ومې ویل چې ثواب لری ثواب په زور یې در باندې سورکوم وړانګې خپلې اوښکې دګونډې په سر وچې کړې لاس یې دنکریزو .دکاسې په سر دمرجانې ابۍ غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره یې هماغه شېبې په خیال کې ور وګرزېدې
*****
الوتکې یو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور دری واړه منګی یې له اوبو تش ووپه کور کې یې ځاځکی اوبه هم نه وې دکلی په بر سر کې تر او سه له کنډوالو ګردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور یې ګل جان دواړه سهار وختی دنورو کلیوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور یې)مرجانې ابۍ (د اوبو تر ټولو لوی منګی چې په دې بادې له ځانه ګران ؤ ورکړ ترڅو په منډه له ګودره اوبه راوړې په بیړه له دروازې ووته دکلې په کوڅو کې هېڅوک نه معلومېدل دلارې دڅنګونو ونې دبمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په بېخ اره کړې وې څه چې نوره لاړه خپلې پېغلې همځولې صفیه او شریفه چې درازونو ملګرې یې وې ولیدلې دری واړه سره ملګرې شوې ستړې مشې یې هسې په پټه خوله وکړل په خولو یې له وېرې مهرونه لګېدلی وو هغه کیسې یې نه کولې لکه پخوا به یې چې په خندا خندا دګودر په لارو کولې دری واړه ګام په ګام دګودر غاړې ته نېږدې کېدې ګودر ته چې ورسېدې نو دګودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لا منګی نه وو ډک کړی چې د الوتکو غړونه پورته شول دکلی دمخامخ کنډو څخه دوې تورې الوتکې غبرګې را واوښتې شور ماشور شو شریفه او صفیه لکه ترهېدلې هوسۍ د یوې ونې تر څنګ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم یې په ښویه تیږه وښویده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دګودر په اوبو کې ور لاهو شوه دګودر په کوز سرکې دشنو څانګو له پاسه تور څه شی راکوزېدل یو درز شو دوړې شوې تیاره شوه دګودر له پاسه دشنو څانګو باران شو نوره په ځان نه وه پوهېدلې یو وخت یې چې سترګې وغړولې دخېمې په چت یې ستر ګې ولګېدې چې دې غره په لمن کې لکه وه په کټ کې پرته وه ټول بدن یې درد کولو دکلی ښځې ترې تاو وې ښی لاس یې چې پورته کړ ډېر سپک ؤ ، دپخوا په څېر یې په سپین مړوند کې بنګړو شرنګ ونه کړ مړوند یې ټول په سپینو جنډو کې پېچل شوی ؤ ، یو یو ځاځکی وینه ترې څڅېده ښی سپین لاس یې لکه چې دګودر کبانو ته پاتې ؤ په خېمه کې دټولو ښځو له .سترګو اوښکې روانې وې
یوه میاشت وروسته چوړه وه خو یو څه یې دتل لپاره بایللی وو هغه یې خپل ښی مړوند ؤ ، دپېغلتوب او ځوانۍ نیمه خوا ژوند ور په یاد شو دپردي دیار دمهاجرت جونګړې اونورې مجبورۍ ټول ببل ببل ورپه یاد شول دځوانۍ شوخه دوره، نهیلۍ، یوازېتوب ببرته خپل رنګ کلی ته په کږو وږو لارو راستنېدل، بیا هغه ورځې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ګړۍ به يې دکور دروازې ته کتل او دخپلو ريبارانو دلارو څارل چې ريبار به کله لار هم د دوی کورته نه
.ورغلطوله دکلی زلميانو هم نورې ستړګې نه پسې وړلې پسې کتل به يې هم نه
کوم ريبارته به چې چا دا وریاده کړه نو ريبار به پزه غونجه کړه ما يوبه)معيوبه (ده نجونې خو څه کمې ندی
دخپلې شوخې خو معيوبې ځوانی دغوټی مړاوی کېدل او بيا په سر کې يې دسپينو تارونو زرغونېدل، چې تر
.نن پورې نهيلې په خپل کور کې ناسته وه
داټول يې په خيال کې دفلم په څېر وګرځېدل ټال يې وخوړ ټنډه يې دمرجانې ابی په وچ ولی ولګېده پورته يې
.ترپ کړل
مرجانې ابی تر څنګ ورته را وکتل څه کړې لورې ويده شوې دادی لاس دې سور شو جنډه ترې تاوومه چې کالی
.دې سره نکړي لړ شېبه وروسته يې دمور له مخه لاس را کش کړ په سلګو سلګو له ځا يه پا څېده
١٣٨٣-٠٧-٠٩

دهديرې شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب راته ځراغ مې ګل کړ خپلې دخوب خونې ته روان شوم ستر ګې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې څو ځله له دېوال سره ټکر شوم خو لاس به مې تکيه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تياره وه په لاس تپولو سره مې دخونې ور پيدا کړ تر لاستي مې څو ځله را کش کړ خو را خلاص نشو څو شېبې په تپه تياره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په ياد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره ښار ته روان کړ نو دخونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جيب مې لاس و وهلو دکليانو اوږد زنځير مې را وښکلو ستر ګې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې يوه غټه کيلي مې په کلپ کې ور دننه کړه خو ور خلاص نشو بيا مې څو نورې کلياني په کلپ کې وازمايلې خو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او دکليانو اوږد زنځير مې په ګوتو کې اړولو را اړولو دکور ټول غړی مې ويده وو په کړکيو پردې کش وې په اوږده دهليز کې بې دهغوی له خراری بل څه نه اورېدل کېدل دخوب بله درنه څپه را باندې راغله او سر مې له دېوال سره ولګېده بېرته دخپلې خونې په خوا راغلم يوه بله کيلي مې په کلپ وازمايله داځل يې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاحول.....مې و ويل او خونې ته ور دننه شوم نه پو هېږم چې نن شپه ولې برق نهٔ را غلی چې هره خوا تپه تياره وه کنه هسې خو ځوان وم .ستر ګې مې روغې رمټې وې يواځې دخوب ښاپريان پرې ناست وو

تاسې به وايې چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې يوې لرې سيمې ته څو تجاران وړی وو شپه او ورځ مې مزلونه کړی .وو اوبل دا چې نن مې هم تر نيمې شپې دموټر په کرايه کې راکړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل

دخوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څو ځله مې اوږده سا واخيسته پلار مې په وړوکتوب کې څو کليمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بېړه و ويلې په ستر کو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سرمې هم راباندې چورلېده څو ځله پرمو ښکو واخيستم او بېرته به را ويښ شوم څو شېبې پس د همدې پړمو ښکو په څپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانې ټک ټک مې تر غوږ شو خو داځل تر لمړی وار يو څه اوچت ؤ له ځايه ور پاڅېدم په تياره کې ور و وتلم د کوربېرونی انګړ ته چې ورسېدم ټک ټک مې بيا تر غوږ شو نه پو هېدم چې دا غږ د څه شی دی خو دو مره پوه شوم چې غږ دکلا دلويې دروازې شاته دی ها خوا مې يو څه رڼا تر ستر ګو شوه مخکې له دې چې غږ پرې وکړم لمړی مې د دروازې له چولو دهغوی خوا ته ور وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل ديوه په لاس کې زوړ تيلې څيراغ ؤ او بل يې تر څنګ غلی ولاړ ؤ يو دبل سره ورو ورو غږېدل څو شېبې غلی .ودرېدم بيا مې پرې غږ کړ

څوک يې؟

له څه چوپ تيا وروسته غلی او غمجن غږ پورته شو

ورورہ مسافر يو

بيا مې ترې وپوښتل

چې مسافر ياست دلته څه کوئ؟

:هغه نفر چې تېلی څيراغ يې په لاس کې ؤ لږ څه دروازې ته را وړاندې شو په ژړغونی غوندې آواز يې و ويل .استاده مړی راته شوی يوازې ستا مرسته غواړو

دهغوی خبرې رېښتيا هم راته خواشينې ښکاره شوې او داسې نه مالومېدې چې ګنې په کوم نيت د دلته را غلی وی له دروازې نه ور و وتلم له هغوی سره مې ستړی مشی وکړل خبرې يې رېښتيا هم دبل ډول خلکو نه وې چې .سړی د وېره ترې ولری

بيا مې ترې وپوښتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وروڼو څه کيسه ده ؟
!دوی په نمجنو سترګو يو بل ته وکتل او وروسته هغه چې څيراغ يې په لاس کې ؤ داسې په خبرو لګيا شو
وروره ته مو هم له خوبه و ويستلې دښار په هغه وړاندې روغتون کې مو يو خپلوان مړشو ته خو پوهېږې چې
هديره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس يې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ويل چې جسد يې ډېر ژوبل شوی
دی بايد همدا نن شپه يې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پيدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چېرې مو هديرې
.ته دقبر کيندلو او ضروری شيانو دوړلو لپاره ورسوې
هغه بل ملګری يې هم په خبره کې ور ولوېد هو موترمه)محترمه (استاذه دموټر د چې هرڅومره کرايه کېږی
.دهغه دوچند واخله خو ته دخدای درضا په خاطر دا کار وکړه
ما چې دهغوی داخبرې وا ورېدې نو ماته هم ديو کال وړاندې پېښه سترګو ته ودرېده خپل دتره زوی نجيب را په
ياد شو چې په همداسې يوه شپه په يو روغتون کې مړ شوی ؤ او دموټر دپيدا کولو لپاره مې ډېرې دروازې په
. همداسې شپه ټکولې وې
په هغوی مې زړه وسولو نو ځکه مې ورته هو کړه بېرته دخوب خونې ته راغلم کالی مې واغوستل په دهلېز کې
چې را تېرېدم چو په چوپتيا وه دخپل تګ څخه مې هېڅوک خبر نه کړل دګراج څخه مې خپل موټر را و ايستلو او
په ګل څيراغونو مې له دروازې بېرون ودراوه دوی همغلته منتظر ولاړ وو يوه راباندې غږ کړ
استاذه خدای دخير درکړی رېښتيا چې همدردی لرې بيا يې جيب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرګون نوټونه يې
راکړل او زر مې دبغل په جيب کې کېښودل په زړه کې ډېر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلدارې نه بلکې پنځه
سوه کلدارې کرايه کېده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موټر کې ناست وو موټر ته مې حرکت ورکړ او روان
شوو
دوی يوازې په موټر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډېر غمجن مالو مېدل يو څه فاصله مې چې و وهله دسړک په
غاړه يو بل سړی هم را ښکاره شو زه يې هغه ته ودرولم هغه هم يو پوخ سړی ؤ او شنه غوندې ږيره يې دموټر
څيراغونو ته مالومه شوه دا هم د دوی ملګری ؤ دسړک څنګ ته يې څو غټې غټې پرښې، دوه بيرغونه، دوه
.کولنګ او چړی ابښی وو دغو دری واړو دا شيان موټر ته را جګ کړل او حرکت ته مو بيا دوام ورکړ
دوی ډېر ستړی مالو برېښېدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نيژدې چې نيم ساعت وروسته د يوې
لوېې هديرې لمنو ته ورسېدو په هديره کې نور هم وړاندې لاړو دهديرې يوې څنډې ته مې موټر دهغوی په
غوښتنه ودراوه دا وخت سپوږمۍ هم د مخامخ غره په سر را ښکاره شوه وړانګې يې په ټوله هديره ولګېدې او
يو څه رڼا شوه دوی ديوه زاړه قبر تر څنګ دقبر په کيندلو شروع وکړه او د سپوږمۍ وړانګې ورو ورو خړو
.ګردونو پوښلې يو دهغوی څخه دشيانو په کوزولو پيل وکړ او دموټر څخه يې ټول شيان کوز کړل
زه هم غلی دموټر په سيټ کې ناست وم سر مې په اشترنګ تکيه کړی ؤ دموټر له شيشو څخه دسپوږمۍ
وړانګې را لوېدلې وې اوس سپوږمۍ دغره له سر څخه ډېره لوړه ښکارېدله دهديرې چوپتيا دهغوی دکولنګ
او چړيو کړنګ اوکړونګ ماته کړې وه يوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بيرغونه هم رپول هغوی پټه خوله دقبر په
کيندلو لګياوو څو شېبې پس دقبر په غاړه ډېرې خاورې انبار شوې وې څو دانې لوی لوی ډبرې هم پکې
دسپوږمۍ رڼا ته مالومېدل داسې ښکارېده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې ليدل خو بيا
هم نه وېرېدم او په دې انتظار وم چې بيرته ځان کورته ورسوم دخپل موټر په اشترنګ مې سر تکيه کړی ؤ اوږدې
پړموښکۍ وړی وم څو شېبې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی دری واړو قبر کيندلی ؤ او دموټر تر څنګ
يې يو دبل سره خبرې کولې يوه زما خواته اشاره وکړه او څه يې و ويل زه سم دلاسه له موټر نه ور ښکته شوم
دهغوی خواته ورغلم خو پوهېږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دری واړو پر ما را ټوپ کړ زما لاس او پښې یې را ته په یوه کلکه رسۍ وتړل ما هر څو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نهٔ هر څو مې چې چیغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو یې د کیندل شوی قبر په خوا ور واخیستلم او په ډېر قوت یې په لحد کې تخته کړم دهغوی څېرې اوس دخوارانو په شکل نه وې تورې بلاوې را ته ښکارېدې هر یوه پرښې را وړلې او زما په سر یې اېښودلې یوازې زما د سر پرښه پاتې وه چې بیا مې یوه چیغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز اوچت نه شو دهغوی څخه یو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلداري یې چې دکور په دروازه کې را کړې وې هغه یې زما له جیبه وښکلې او په کړسنده خندا یې وویل.
بد بخته زمونږه پیسې دومره مفتې در ته ښکارېدې، هغه دوه نور هم ور سره په خندا شو ل او یوه بله پرښه یې په لحد کې زما په مخ را کېښوده دا ځل یې ټول په لحد کې پټ کړلم د سپوږمۍ رڼا مې له اوښلنو ستر ګو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په یو تنګ څلور کونجه ځای چې ټول تپ اوتور ؤ بندی شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تیاره هم ورسره ورو ورو ډېرېده تر دې چې دچریو کړنګا نوره ورکه شوه څو ځله لټ په لټ وا وښتم په زوره زوره مې چیغې و وهلې خو هېڅ فایده یې را ته ونکړه ستر ګې مې له خاورو ډکې شوې څو ځله مې ښه زور وکړ خو ایله یوه پښه مې له رسۍ څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو یې لا د هدیرې شپه راته سخته کړه دلحد هغه پرښه چې د پښولو پاسه مې واقع وه را ماته شوه خاورې په را تویدو شوې تر دې چې نورې مې پښې هم نه شوای خوځولای له څه ځنډ وروسته مې بیا سر را پورته کړ خو ټک یې شو تندی مې په پرښه ولګېد ، په مخ باندې مې وینې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله دخوب خونه را په یاد شوه ګورم چې سهار مې پلار را غږ کړي خو زما غږ نه ورځي بیا ور را خلاص کړي ګوري چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځایونه را پسې وګوري خو زه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده ګرځي او هره خوا مې پوښتنې کوی.
له دغه لنډ فکر څخه مې بیا یوه چیغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه اوچت نه شو په سلګو مې پیل وکړ او خپله ملامتي مې ببرته په خپل ځان ور واچوله همداسې په سلګو کې پروت وم چې دلحد پرښه مې په تندي را ولوېده او لویه چیغه مې وکړه په خپله چیغه له خوبه را ویښ شوم په کټ مې دلمر وړانګې را لوېدلې وې مور مې دکټ تر څنګ ولاړه وه او خپل دروند لاس یې زما په تندي اېښی ؤ.
دقولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

د وروستي فصل یو څو پاڼې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندد هيلواودردونو ، ماتواونېکمرغيوهغه ناموزون تکراردی چې کله انسان دهستيوتراسمانه ورسوي اوکله بيا همدا مغروره انسان دخپل غرورله نيلي راښکته کړي.

ژوندد هدف اومبارزې نوم دی ،ژوندهغه ازمون ته ورته دی چې هره شېبه يې په تلاش اوهڅه کې تېرېږي دهدف اوزيارپه دې ډګرکې بيا هغه څوک بريالي کېږي چې ددې ټولوناخوالو اوبدمرغيوپه وړاندې په ټينګه مبارزه وکړي. دژوندانه همداناموزونې شېبې ډېرځله دبشربرخليک ټاکي اودتاريخ پاڼې وګرځي داډول رنګينواودردونکو شېبو يوماهره عکاس اونځورګرښاغلي ګل رحمن رحماني هم دی چې په خپل هنري ځواک يې دژوندانه ډېرې شېبې انځورکړې دي

ښاغلي رحماني په خپلولنډوکيسو کې دافغاني ټولنې له ډېروناخوالواوناويل شوو خبرو پرده پوره کړې او ډېروهغو بې وسوانسانانو دزړه اوازونه اوهيلې يې په کې رانغښتې چې دپوره کېدوپه ارمان مړژواندې پرتې دي.

ستاسې په لاس کې دلنډوکيسوهمدا ټولګه دهمداډول ترخوحالاتوانځوردی ټولې نوې اوخوندورې کيسې دي چې ليکوال د ۱۳۸۰ لمريز کال څخه راوروسته ليکلې په هره کيسه کې ليکوال هڅه کړې چې دخپلې کيسې لپاره نوې سوژې اوموضوعات راونغاړي په نوې بڼه يې بيان کړي اوله تکراري اوسولېدلوموضوعاتو ځان وساتي ډېرځله دټولنې ترخه واقعتونه دټولنيزودودونو اوزورواکوله وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحماني دخپلو کيسو دموضوعاتوپه ټاکنه کې له زورتياکاراخيستی دی ادبيان ژپه يې ورکړې. دلنډوکيسوترڅنګ دشعردرنګينې نړۍ سره هم اشنايي لري نوځکه خوېې ماهرانه انځورګري ورکړې ده اودرازاونياز ډېرخواږه انځورونه يې پنځولي دهغه په ډېروکيسو کې هنري رنګ په واقعت ډېرزوروردی اويوپټ درداوځوړلني په کې نغښتې چې دکيسوداځانګړنه يې ماته دتکړه شاعر پيرمحمد کاروان لنډې کيسې رايادوي په کتاب کې ځينې داسې کيسې هم شته چې ليکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کيسو يې رومانتيک اوفلسفي رنګ غوره کړی.

په کتاب کې ټولې اولس خوږې کيسې راټولې شو ې چې هره يوه يې په لوستلوارزي. دولسمشراندېښنې کيسه داوسني حالت انځوروړاندې کوي اوزموږ دمشرانوهغه بې باورې چې ددوی سره دخپل ځان اوولس په اړه موجوده ده اوددواړه ترمينځ يې دپوال درولی وړاندې شوی ، مزدورې ديوه محصل کيسه ده چې څنګه په خپلو درسونوکې په مخ تللی اوهره جمعه دواټ پرغاړه درېږي اومزدوري کوي غوګو يوه بله کيسه ده چې په يوه دفترکې پېښه شوې دکيسې کرکټر دنورودخنداومسخروسبب کېږي بيا په لاره کې له موټره ښکته کېږي اوغوړ ترې غوڅېږي.سپين دېوالونه ديوه کلي نه دکليوالو دکو چېدوداستان دی چې بهرنيان يې دخپلې فوځي اډې دپراخولولپاره له کلي وباسي ،

دځنګل ماران ديوه شپانه خوندوره کليواله کېسه ده چې ښه شپېلې غږوي اوبيا څنګه دمارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وايي)) دمارګير مرګ له ماره وي ((

وه دتورو غرو شپونکيه داديوه خواراوبې و زله شپونکي کېسه ده چې په يوه کلي کې دکليوالو دمهربانۍ لاندې رالوېږي خواخېر دبهرنيانو په بمبارۍ کې دخپلې رمې سره يوځای و ژل کېږي په کيسه کې دکليوالي ژوند خواږه انځورونه راغلي دي او داو سنو ځومخو سياستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتيبه ليکونکی دسو ژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته يوه کېسه ده يو کتيبه ليکونکی هره شېبه دخپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډبرليکونه او شناختې ليکي اودځان لپاره يې له وړاندې يوه کتيبه ليکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني هم دافغاني ټولنې ديوه محروميت تت او ماهرانه انځور دی په دې کې يوکس په کلونو کلونو له کوره ورک او بندي وي کله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي کورته ځي خو ځوک يې نه پېژني ببرته نهيلی روانېږي او پرمخې رالوېږي په افغاني ټولنه کې اوس هم داسي کسان شته چې له کوره ورک دي شپه اوورځ يې دراتلو انتظار کېږي

وه شينواري ماما ! په بهرني هېواد کې ددوه افغان محصلينو دمسافری داستان دی چې په څه ډول له يواو بل نه دتل لپاره بېلېږي او خفه کېږي.

شهزاده هم ښکلي او په زړه پوري کېسه ده دادانسانانو ترمنځ دباور دنه شتون او دبې ځايه شکونو په باب ليکل شوې کېسه په پيل کې فوکلوري رنګ لري خو پايله يې دتوقع په خلاف وي

وروستی فصل ددې ټولګې مرکزي کيسه ده ديوه ورځپانه ليکونکي دنارامه ژوند ماهرانه انځورګري ده هغه يوه کېسه ليکلې چې خپله دی يې په ورستی برخه کي ورستي فصل ته ورته کېږي.

بې وطنه په پاکستان کې دمهاجرت په مهال ديو افغان هلک اوپاکستانی نجلی دمينې تت انځور دی چې دکرکې نه په مينه بدلېږي خو دمينې لومړی ورځ يې دبېلتون لومړی ورځ شي.

دزخم ننبه ديوې ښکلې خاطرې په بنسټ ولاړه کيسه ده چې په ښوونځي کې پېښېږي په کيسه کې جنګ رامينځ ته کېږي دوه ملګري زده کوونکي په ټولګي سره خفه کېږي لسګوه کلونه وروسته يوبل په يوه محفل کې ويني اودتندي دزخم په ننبه يوبل پېژني چې پای يې ډېرخوندوردی.

په زندان کې زېږېدلی ماشوم زمونږ دهېواددزندانونو انځوردی اوپه زندان کې دماشومانوژوند څرګندي چې دښوونې اوروزنې څخه بې برخې پاتې کېږي.

له وينې ترمينې داپه پوهنتون کې ديوه محصل کيسه ده چې يوې ټېپې نجلی ته روغتون کې وينه ورکوي اوبيا په کيسه کې راځي چې له وينې څنګه مينه پيدا کېږي.

زه نه غواړم نورپه هره کيسه خبرې وکړم ددې کيسولوستل اوربدونکوته پرېږدم چې قضاوت وکړي خدای دې وکړي چې دپښتوژبې زولی نوردشعرونوپه څېرله خوندورونثرونوهم ډکه شي په پای کې ښاغلي رحماني ته ددې نوې ټولګې مبارکي وايم اوپه دې ډګرکې يې دلابرياوپرمختګ هيله کوم.

قلم يې روان اوتانداوسه.

مجيب رحمن احساس

ننګرهارپوهنتون

ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

۱۳۸۸-۱۲-۶

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library